Midnattsropet

Nr 7-8 • 1988 • MARANATA — Du vår Herre kom! Pris 10:-

I detta nummer:

EN ÄNGEL — FÖRKLÄDD TILL RYSK OFFICER — HJÄLPTE OSS Öststatsmissionär rapporterar *sid 22-23*

ISRAEL — ETT TIDENS TECKEN Jan Egil Hafsahl *sid 12-13*

REFERAT från sommarkonferensen *sid 18-19*

Polis och "sociala" söker Liselott, 16 år, som rymt från barnpsyket.

Varför får hon inte vara hemma hos sina föräldrar?

Se sid 14-15

ELISABETH LINDROOS, sexbarnsmor och lärare

Ivrig gatuevangelist med perspektiv

Intervju: ULLA NÄSHOLM

— Det är viktigt att man inte sitter fast i samfund eller ekonomi. Församlingen måste vara fri så att den kan gå efter Ordet.
— Vi har bara kommit en kort bit än, men vi har ett ideal och vill fortsätta framåt. Det som motiverar är ju att Jesus kommer.

Elisabeth i full aktion med sång och spel.

Det var en underbar försommar och Sverige lyste och skimrade, visade sig från sin allra bästa sida. Maranatafolket med Arne Imsen hade en kampanjserie i södra delen av Sverige. Det blev traktatutdelning, torg- och gatumöten på dagarna och långa tröttsamma bilresor. Och förstås lite mindre komfortabelt boende än i vanliga fall.

Elisabeth Lindroos var med under en stor del av kampanjen. Det var i och för sig inget anmärkningsvärt — det var många som deltog och medverkade på olika sätt. Det var bara det att Elisabeth kom ensam i bil från Ljungsbro och hon hade fem av sina sex barn med sig.

Vad var det som gjorde att du realiserade detta?

— Först och främst ville jag ju vara med och hjälpa till, delta i gemenskapen och göra något. Samtidigt handlade det ju om att frigöra sig, tyckte jag. Kanske jag ska säga också att det kunde bli av alls, beroende på att jag också besökte mina svärföräldrar som bor utanför Halmstad och där kunde jag lämna några av barnen när jag var ute på dagarna.

— Det var ju en utmaning också — en bilresa på mer än 30 mil — tänk om något skulle hända med bilen och jag skulle bli stående. Fast jag visste ju att om det blev kris kunde jag ringa Bengt, min man som var med i kampanjteamet, och han skulle komma och hjälpa mig. Men allt gick bra och vi hade det mysigt under resan ner. Vi hade picnic i gräset och gjorde många raster; det var ju så fint väder också.

— För mig är det inte svårt att komma iväg på det här sättet. Det är andra saker som är jobbiga. Men i storfamiljen får vi hjälpa varandra, först och främst så vi inte blir fastlåsta utan kan tjäna Gud som han vill att vi ska göra.

— Det här med att resa, vara med på möten, bo primitivt och allt det där, det gör mig ingenting. Det är faktiskt nästan så att jag får dåligt samvete för att jag tycker det är så roligt, säger Elisabeth och skrattar lite generat.

Elisabeth deltog aktivt i mötena, spelade piano och sjöng solo ibland, men framförallt var hon en ivrig gatumötesdeltagare. Det var ju så att torg- och gatumöten var en viktig del i kampanjen och därför blev det naturligt att sjunga och proklamera evangelium utomhus.

— Vi måste komma ut mera, frigöras så att vi kan göra något. Det handlar om mod så att vi vågar göra mer än annars, säger Elisabeth.

Barnen var också med. De sjöng och delade ut traktater och de äldre fungerade som barnvakt åt de yngre.

Hur upplever barnen att vara med på detta sätt, det är ju en lite annorlunda tillvaro än barn i allmänhet har?

— Man talar ju om att den invanda tryggheten är så viktig för barnen. Och visst är det sant. Men tryggheten sitter ju inte bara i det gamla invanda, det har med själva miljön runtomkring hur trygg man är. Jag kan ju t ex göra barnen mera illa hemma om jag tycker att det är tråkigt och då blir jag odräglig och otrevlig mot dem.

På köksväggen hemma hos familjen Lindroos hänger en broderad tavla med texten: Livet är för kort för att vara dammfritt! Elisabeth kommenterar:

— Det är ju klart att man vill

ha ordning och reda, men ibland känns det som att man inte hinner. Och ibland har jag helt enkelt inte lust. Det finns ju viktigare saker än att damma och städa. Jag tycker att tavlan är så bra och den påminner oss om att det inte är allra viktigast att det är dammfritt.

Familjen Lindroos har ett utvecklingsstört barn, Torbjörn 9 år och han behöver mycket omsorg och hjälp. Det var helt otänkbart för föräldrarna att lämna honom till ett vårdhem eller en institution, utan han vårdas hemma och syskonen i familjen och storfamiljen hjälps också åt att ta hand om honom.

Andra mammor med många barn har haft svårigheter när de exempelvis sökt upp barnavårds- eller mödravårdscentral. Är det din erfarenhet?

— Det var en läkare som sa till mig: "Om du hade gjort fostervattenprov när du väntade Torbjörn hade det kunnat konstateras hur det var och då hade du kunnat få abort..." Jag påpekade att jag under inga förhållanden hade gjort någon abort, oavsett hur det var eller om jag fått veta något innan.

— Jaså, du är "religiös", var hans föraktfulla kommentar. Men det är faktiskt den enda negativa erfarenheten jag har av mödravården. Jag har ju sex barn och det har aldrig varit någon som psykat mig för det. Tvärtom, jag träffade en läkare som tyckte att det var roligt att det fanns någon som ville ha så många barn nuförtiden.

Elisabeth är uppväxt i ett troende hem där föräldrarna var söndagsskollärare. Hon säger:

— Pappa läste dagligen i bibeln för oss och vi var med på möten, och söndagsskolan var det roligaste jag visste. När det slutade på söndag längtade jag redan till nästa gång vi skulle samlas.

Det har naturligtvis satt sina spår hos Elisabeth som också för sina barn fortplantar den kristna tron. Ofta sitter hon och sjunger med barnen eller berättar om händelser ur bibeln.

Elisabeth är utbildad lärare, vilket hon har stor nytta av när hon undervisar sina barn i hemmet. Musik och sång är ett stort ämne på schemat. Karin, 12 och Roger, 11 tragglar skalor på piano och spelar redan små musikstycken och båda spelar också gitarr. Överhuvudtaget betyder sången och musiken mycket för familjen Lindroos och alla barnen, också de små, är duktiga att sjunga och intresserade av musik.

Du undervisar själv dina barn, vad har du för skäl till det?

— Vi menar att det viktigaste för barnen är att lära känna Gud, det viktigaste är inte bra betyg och en fin utbildning. Det låter kanske som om vi inte menar att de ska utbilda sig alls, men vill de studera står ju den möjligheten öppen. Under alla förhållanden kan de ju ta sig fram själva sedan undervisningen hemma är slut.

— Det viktiga är att barnen lär sig ansvar och att de får längtan efter Gud. Ett gott förhållande till Gud är det väsentligaste. Det är ju därför vi undervisar barnen hemma. Visst känner man sig otillräcklig ibland och visst känner jag att det är ett stort ansvar att rätt fostra barnen.

Familjen Lindroos under barnvälsignelsen på sommarkonferensen i Latorp.

— Men det är inte precis undervisningsansvaret som jag tycker är tyngst, det är ansvaret att fostra barnen för evigheten och att vägleda dem till Gud. Det är ju det viktigaste och det som är målet med att vi undervisar barnen hemma.

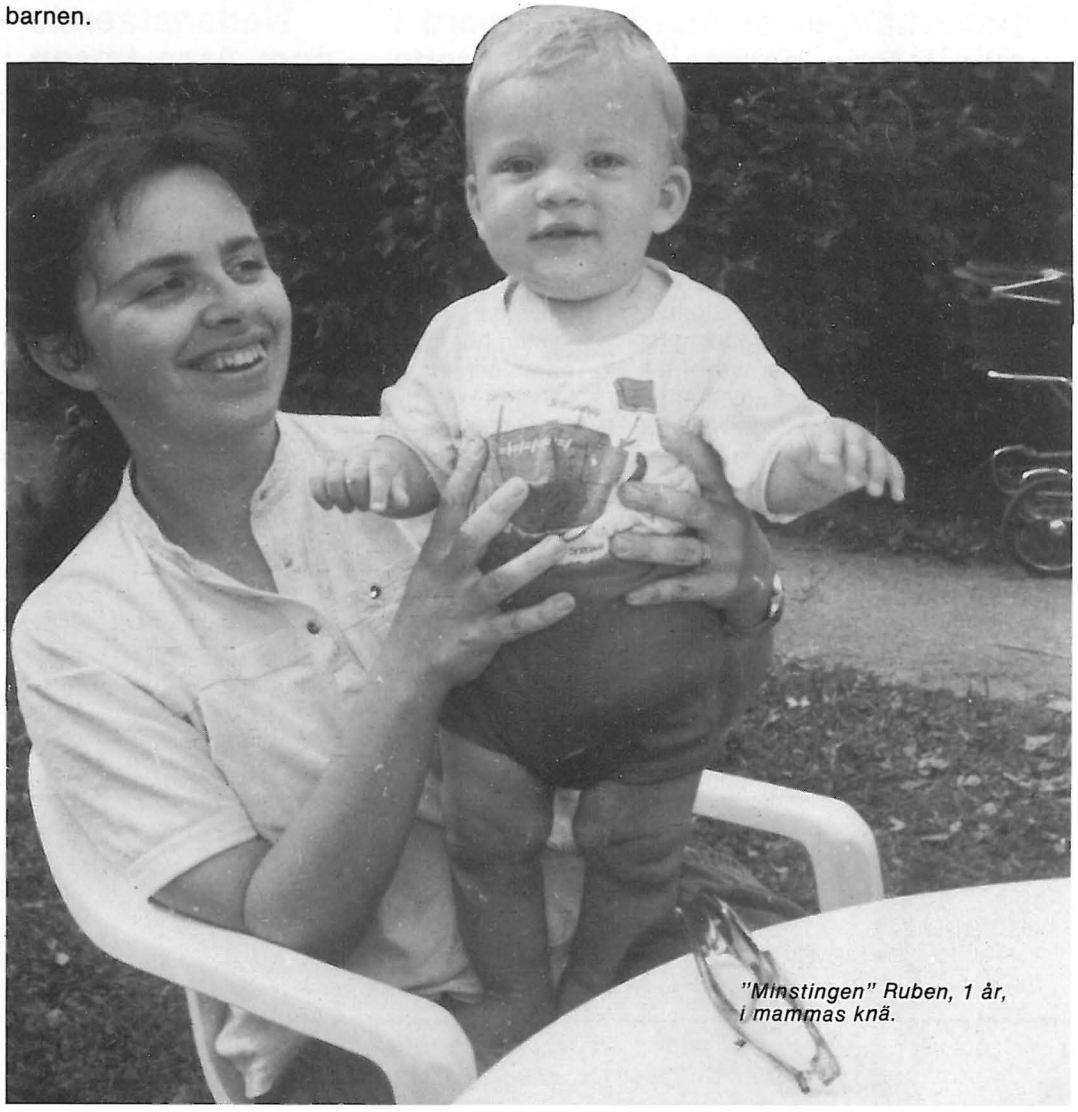
Maranatabudskapet, om du skulle definiera kort vad det betyder för dig, vad säger du då?

— Det betyder ju: Du vår Herre kom. Att vi väntar Jesus och att han kommer snart. Då är det ju viktigt att församlingen är FRI och kan gå efter Ordet, att man inte sitter fast i samfund eller ekonomi. Det är inte en religion, för då kunde jag ju vara med någon annanstans. Men jag vill tjäna Gud på ett annat sätt än samfund och kyrkor gör.

— Vi har bara kommit en kort bit på väg, men vi har ett ideal och vill fortsätta framåt. Det som motiverar är ju att Jesus kommer.

— Egentligen ser jag ingen framtid på jorden. Den är ju

forts sid 35

"Minstingen" Ruben, 1 år, i mammas knä.

ARNE IMSEN

Den avsjälade människan

Gradvis har människan avsjälats. I våra försök att lösa sociala problem har vi förlorat respekten för själva livet. I humanitetens namn expedierar vi 10 000-tals icke önskvärda liv från rätten att leva. Men humanitet i det här sammanhanget är mord, och mord i humanitetens namn är laglöshetens filosofi.

Tiden är inne för oss att vakna och utmana himmelens Gud. Han är den ende som kan rädda oss. Vi har en sak att göra. Vi får gå in i förbönens tjänst och anropa Gud för hela vårt land om en himmelsk besökelsetid. Vi behöver Jesus tillbaka! Församlingen, vårt land, ja, hela vår värld behöver Jesus tillbaka.

Nedanstående är saxat ur ett tal som Arne Imsen höll för ett antal år sedan. Även om siffror och enskilda företeelser förändrats är det idag mera aktuellt än när det framfördes 1975.

Vi lever i en komplicerad tid. Ständigt hetsas eller lockas vi till ställningstaganden, vars konsekvenser och verkliga innebörd vi sällan tänkt igenom. Vi hetsas av massmedia, fastän vi vet att våra informationer om världen i de flesta fall utgörs av nyheter, som olika redaktörer anser att vi behöver. Vi är mer massmediestyrda än vi anar.

Vi hetsas till ställningstaganden i Vietnamfrågan, i Watergatefrågan, i Chilefrågan och i en hel mängd andra frågor. Egentligen saknar de flesta av oss förutsättningar och kunskaper att tränga in i dem. Ändå ska vi ta ställning och stämpla ting som antingen legala eller illegala.

Men hör upp ett slag! Vi har ett Vietnamn och ett Chile mitt ibland oss här i Sverige. Vi har ett Sydafrika och — ännu värre — vi har ett Watergate mitt i vårt eget samhälle. Det finns i vårt samhälle ting, som är fullständigt korrumperade.

Vi är svenskar och bor i en s k kristen stat. Vi är i allmänhet döpta och konfirmerade och är ett missionerande folk. Vi ligger väl framme i internationellt biståndS- och fredsarbete. På alla områden har vi hög standard, och vi kan peka på en sällsynt fin ungdom. Det gör att vi tror oss ha speciella kvalifikationer att få uttala oss, så att det hörs i hela världen.

Alla yttre företräden till trots, tränger sig dock en fråga fram. Hur har detta påverkat oss personligen i våra relationer till andra människor? Har vi blivit medmänskligare, kärleksfullare och ödmjukare under åren? Har vi blivit mer beredvilliga att uppoffra oss, ta del i mänsklighetens nöd och dela med oss av vårt materiella goda?

Tvärtom har vi blivit mera krävande, mer egoistiska och självupptagna. Vi har blivit mer förråade och självupptagna. Det är ibland så knappt att människor vågar gå ut på svenska gator ef-

Midnattsropet

Omslagsbild:
PER ARNE IMSEN, MIKAEL ELIASSON
Box 20134, 161 20 Bromma, Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: TeKå Offset, Bromma 1988

ter mörkrets inbrott. Det måste finnas en orsak till det.

Vi kan snabbare nå varandra med telefon och andra kommunikationer, men ändå har vi aldrig varit så långt borta från varandra som idag. Vi talar om kärnkraft och nya möjligheter att utveckla vår energi. Vi vill ha det varmt i våra lägenheter och bättre standard.

Faktum är att vi fryser i våra själar. Det finns ingen energi som kan värma upp den frusna själen. Vi försöker ordna upp miljöfrågorna, men ingen kan blåsa ut den unkna luften från vårt eget bröst, som är så fyllt av skuld och komplex.

Jo, miljön skall vi nog ta itu med. Men vem skall ta itu med människan själv? Det är ett större problem. Det finns ingen läkarvetenskap, ingen sociologi eller någon psykologi, som klarar av det. Inte ens Freuds djupanalys kan hjälpa. Man kan dyka ner i själsdjupen och hitta möjliga orsaker, men vad hjälper det att dissekera ett lik och framställa sjukdomshärden, när det inte finns någon läkedom?

Problemet är människan själv. Den enda problemlösaren som finns är Jesus Kristus, världens frälsare. Gud har framställt ett radikalmedel emot alla människans olyckor. Det är Jesu Kristi blod. Det garanterar upprättelse och frigörelse för dem som vågar åkalla hans namn. Ty den som åkallar hans namn skall varda frälst.

Vi hetsas till sanktioner, uttalanden och attityder, vars innebörd vi strängt taget inte vet så mycket om. Vi uttalar vår fördömelse över Spanien och ser det svarta våldet hänga som ett mörkt dok över vår egen privata olycka. Vi exemplifierar och pekar på fem unga människor, som dödats av exekutionsplutonens kulor. Det är fruktansvärt att fem unga män, förmodligen idealister, dog för sin övertygelse i strid mot en fascistisk jätte. Vi har rätt att ropa ut våra protester över sådan grymhet och hänsynslöshet. Men låt oss för all del inte glömma vårt eget Spanien, som egentligen förefaller vara långt allvarligare än det Spanien, som vi har på några hundra mils avstånd härifrån.

Låt oss inte glömma att vi expedierar årligen 10 000-tals påbörjade liv ifrån rätten att existera redan i moderskötet. Vi gör det inte med bly eller trotyl. Vi gör det inte heller med garott. Vi gör det på ett mer avancerat och förfinat sätt. Genom den moderna medicinska tekniken sker det smärtfritt och utan några stormiga reservationer. Samhället har nämligen hjälpt oss att mörda vårt eget samvete.

Vi har blivit förfinade och kultiverade. Bildnings- och medvetandenivån är höjda. Ändock har vi gradvis avsjälats. I våra försök att lösa sociala problem har vi förlorat respekten för själva livet och expedierar i humanitetens namn icke önskvärda liv från rätten att leva. Men humanitet i det här sammanhanget är mord, och mord i humanitetens namn är laglöshetens filosofi. Vi har övergivit gamla och i vårt tycke föråldrade lagar, men vi har fått nya, som passar för den moderna njutnings- och standardmänniskan, och de är lika grymma.

De ofödda ropar och deras rop har nått upp till Gud Fadern.

Vi ropar ut vår indignation över militärjuntan i Chile. Ändå har vi ett triumvirat som är långt farligare än den juntan. Det finns en trojka i vårt eget land och den har succesivt berövat oss möjligheten att existera som människor, men framförallt berövat oss möjligheten att leva som kristna. Vi har blivit medborgare i ett avsjälat samhälle.

Jesus har sagt att det kommer en tid, då ingen kan verka. Snart är den tiden inne. Vi kommer att lotsas in i ett regelsystem, som tillåter oss att arbeta enbart inom de ramar, som staten fastställer, antingen de är emot Guds ord eller inte, antingen det kränker den enskildes samvete eller inte.

Vi reagerar mot det svarta våldet i Chile och pekar på vad som har skett där nere. Vi ställer upp hela vår polisiära makt för att genomföra en tennismatch i Båstad. Matchen genomförs. Men på samma gång vi ropar ut vår avsky emot Chile, förbereder vi en ny tennismatch, men denna gång mot Tjeckoslovakien som representerar det röda våldet.

Så reagerar vi mot ett våld men ett annat våld står vi passiva inför. Mot den matchen har inte hörts några protester.

De fängslade och förföljda i Tjeckoslovakien ropar tillsammans med de förföljda i Chile, och deras rop har stigit upp till Gud. Han kommer snart att höra deras bön. Gud kommer att reagera rättvist och inte som det svenska samvetet. Hans svar blir förödande för den civilisation, som har kränkt rätten.

Vi skall antingen placeras i ett rött eller i ett svart fack. Antingen är vi nazister, fascister eller kommunister. Församlingen däremot är övernationell, universell och unik. Den låter sig inte hetsas till några politiska ställningstaganden. Församlingens primära ärende är att vinna människor för Jesus Kristus.

Så småningom skall det bli regimskifte i världen. Snart kommer han som har rätt till jorden för att upprätta sitt rike och skipa rättvisa.

Jesus Kristus går till det ondas djupaste orsak, och inte bara till symptomen. Han skall arrestera ärkerebellen Satan och kasta honom i det häkte som Gud själv har ordnat. När han blivit arresterad får vi en ny miljö. Hela jorden blir i ett enda ögonblick döpt i den helige Ande. Alla rasklyftor och strider skall plötsligt försvinna. Till och med i den övriga skapelsen skall det råda frid. Man skall märka det hos djuren. Lamm och lejon skall leka tillsammans, och barnen skall leka med ormar. Allt skall vara frid. Fridsfursten har kommit och upprättat sitt rike.

Då vi idag hetsas till olika ställningstaganden tycks det ofta bara vara för att kompensera bristen på allvarligare och mer betydelsefulla engagemang. Vårt sjuka och dåliga samvete söker hämnd och tröst. Nyligen avslöjades asbesthanteringens allvarliga konsekvenser. Arbetsgivare och makthavare fick skulden.

Hur allvarliga än asbestolyckorna var, utgjorde det trots allt en marginell företeelse. Samtidigt håller nämligen tiotusentals människor på att förbereda sin egen cancerdöd genom att dagligen konsumera mängder av nikotin. Och det är staten som är laglig mellanhand.

Tänk om man kunde blåsa upp lika mycket moralisk indignation för att få slut på den hanteringen! Men då staten är langare är det legalt. Att massor av människor genom denna förgiftning håller på att ta sitt eget liv och förstöra sin egen hälsa försöker man i det längsta låta bli att röra i.

Vi jagar kopplare och smålangare och ställer fram dem som stora och svåra brottslingar. Säkerligen är de även moraliskt fördärvade och utan hämningar, när det gäller att exploatera människors olycka. Men låt oss betrakta situationen litet närmare! Vi har ett systembolag i varje stad i vårt land, och de är upprättade av staten. Där är staten legaliserad langare. Idag finns det 500 000 alkoholskadade människor. Hur kan den hanteringen få fortgå utan att vi griper in? Hade vi vårt samvete i behåll, nöjde vi oss icke med att enbart plocka upp de mänskliga resterna av vad hanteringen åstadkommit bland alkoholiserade och läkemedelsskadade människor.

Jag vill verkligen säga åt landets statsminister som ropar "Satans mördare", så att det hörs i hela världen. Mördarna finns på närmare håll! Förmodligen finns de inom vårt eget lands gränser och inne i vårt eget etablissemang. Men må Gud förlåta dem! Det är den enda räddningen för dem och oss.

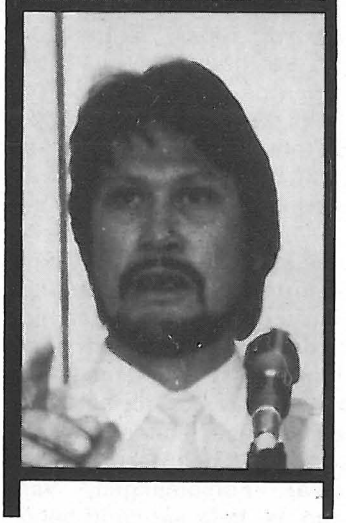
Tiden är inne för oss att vakna och utmana himmelens Gud. Han är den ende som kan rädda oss. Vi har en sak att göra. Vi får gå in i förbönens tjänst och anropa Gud för hela vårt land om en himmelsk besökelsetid. Vi behöver Jesus tillbaka! Församlingen, vårt land, ja, hela vår värld behöver Jesus tillbaka.

Foto:
MIKAEL ELIASSON
DAVID CHRISTENSEN
JOAKIM JACOBSSON
IRENE DAHLBERG

Röster från konferensen

Line Klarpås, Oslo; nyandedöpt:

— Bibeln håller ord!

Bibeln håller ord — detta fick jag erfara en måndagskväll i Latorp. Det var väckelsemöte. Församlingen lyssnade samtyckande till Arne Imsen och atmosfären var sådan du finner den hos maranatafolket.

Du var tvungen att bli engagerad. Och när det blev frågan om att be för speciella ting kände jag längtan i hjärtat. Detta gällde mig. Förväntantsfullt böjde jag knä. Ulla Christensen la sin hand på mig och sa att jag skulle tacka Jesus. Det gjorde jag, men efterhand tackade jag på ett himmelskt sätt. Jag hade blivit fylld av den helige Ande.

Det är mitt bevis på att bibeln håller ord för i Apg 2: 17 står det: "Jag skall utgjuta av min ande över allt kött..." "Bedjen och eder skall varda givet..."(Matt. 7:7) står det i bibeln och jag fick!

Tony Eriksson, Stockholm:

— Ännu en gång!

När jag slog upp bibeln var det en mening i ett bibelord som blev så levande. Det var från Jes. 14 där det står: *"Ty Herren skall förbarma sig över Jakob och ännu en gång utvälja Israel och låta dem komma till ro i deras land och främlingar skola sluta sig till dem och hålla sig till dem, till Jakobs hus."*

Ännu en gång utvälja Israel. Det här ordet; ännu en gång tycker jag är så underbart. Ännu en gång får vi komma tillsammans och uppleva förnyelse och ännu en gång finns det nåd, den är alltid ny.

Guds folk vandrade ju ifrån Gud ibland, men ännu en gång kom Gud till deras

forts sid 35

Maj Widén, Öregrund:

— Länkade vid varandra

Under veckan här har vi talat om Kristi kropp — församlingen och att vara lemmar, varandra till tjänst. I en församling är vi länkar som går i varandra, det handlar om omsorg.

Är vi inte fyllda av den helige Ande kan vi inte vara länkade vid varandra. Som i en kedja, länkarna går inte att rubba. Men de kan rosta och då brister det.

Hur skall vi bli bevarade och förankrade i församlingen? Genom att läsa ordet och bedja. Jag blir så lycklig när jag ser alla barn och ungdomar här på konferensen. Jag vill ge er ett råd: Studera. Läs och ät ordet och lär er att vara stilla inför Gud när ni är ensamma.

Det kan vara jobbigt ibland. Det kan det vara för oss vuxna också. Ta vara på bönen i stillhet. När ni inte vet vad ni ska göra ta Ordet och läs och bed. Då får vi också omsorg om varandra. "Skall jag ta vara på min broder..." Ja, vi ska ta vara på varandra och på dem som vi kanske inte tycker tillhör eller som kanske är avvikande. Men det är ju dem som vi ska ta hand om. Om Kristi kärlek får råda ibland oss, då blir vi rädda om varandra.

Kjell Hägerman, Stockholm:

— Lyssna till väckelsesignalen!

Frälsning, det handlar ju om liv, om evigt liv. Genom Jesus Kristus får människan evigt liv. Utanför Jesus finns det bara död, förgängelse och synd. Innan människan tar emot Jesus och blir frälst är hon utanför detta liv och är på väg mot en evig död.

Det kristna livet börjar ju med att människan får evigt liv — där börjar vandringen. Då kommer hon in på en ny väg och får ett nytt mål. Sen handlar hennes tillvaro om att bevara och skydda det här nya livet.

Det finns så oändligt många ting i tiden som vill förkväva detta liv, som vill få oss att somna in, bli likgiltiga, sömnaktiga och livet förkvävs.

Därför är en sån här konferens så oändligt värdefull, eftersom vi får impulser, vi nås av Guds röst, av hans tilltal, vi nås av väckelsesignaler som väcker oss och får oss att vakna upp.

Jag har tänkt på en vers i Efesiebrevet som beskriver det här. När väckelsesignalerna når oss, när Guds röst

forts sid 30

Sofi Lindh, Latorp:

— Vi har hört Guds röst

För er som inte känner mig, kan jag berätta att jag är mamma till tre små pojkar. För ett tag sen var det den här debatten om aga som kom fram och vi kom att tala mycket i församlingen om det, ansvaret inför Gud. Det är inför Gud som vi har ansvaret för barnen, för hur det går för dem. Det blev väckelse för mig, för man har både egna och andras krav, man blir lätt förvirrad vad som är viktigast. Därför tyckte jag att det var sån väldig hjälp det här att det är inför Gud som vi har ansvaret — det måste börja där.

En annan sak med tanke på det här mottot: "Endräktig omsorg om varandra", det finns ju ingenting som man är så rädd för som att vara beroende av andra, man vill känna att det här ska jag klara av själv. Man är så rädd att man ska behöva be om hjälp.

Nu var det så här att Thoralf åkte till Santo Domingo och var där i drygt två månader. Vårt äldsta barn är tre år, så det har ju jättemycket med rent praktiska saker att göra. Jag kände att jag klarar inte av det här och jag var tvungen att få hjälp av andra. Då upplevde jag ett sånt väldigt utbyte, de hjälpte mig med barnen och jag fick hjälpa dem att be till Gud. Jag upplevde det så meningsfullt.

En dag sa Christina till mig: "Jag är så glad att flickorna får vara med dig, för jag hinner inte sysselsätta dem hela tiden". Jag behövde hjälp och hon också och så blev det ett utbyte.

Sen är jag så tacksam för den här konferensen, att vi har fått höra Guds röst igen. Vi kan ju inte göra något med mänskliga medel. Man kan frisera sin tillvaro lite så att det ser bätte ut, åtminstone inför syskonen. Men det måste gå igenom Jesus om det ska bli något bestående. Jag vill lägga fram oss hela familjen som böneämne att vi får komma in i den tjänst som Gud vill. För Jesus kommer så snart, det är så kort tid! Jag känner att rent mänskligt så har vi ingen möjlighet att komma vidare, det måste bli ett Guds ingripande att han tar oss helt, även om det går igenom sånt som vi inte vill.

Christina Gustafsson, Götene:

Endräkten upprättad vid korset

Det är tre ord som jag haft sådan välsignelse av tidigare och nu har de kommit tillbaka.

För ett antal år sedan i en väldigt ödesdiger situation då hördes dessa ord: "Det är fullbordat!" Och en sak är säker, den rösten som sa orden, den har varenda människa hört inom sig i ödesdigra situationer i sitt liv. Alla människor på jorden tror jag, känner igen den rösten som talar: Det är fullbordat.

Strax innan hade samma röst sagt så här: Fader jag ber att de alla ska bli ett så att världen ska förstå att jag är i dem. Och så läser vi några timmar därefter: "Det är fullbordat!" Det blev så levande för mig för några år sedan. Människoröster hade inte sagt ett varningens ord till mig när jag levde mitt liv i kristen ljumhet, men de vaknade plötsligt upp när jag hade lämnat mig till Gud och sa: Nej gå inte dit. Kom med och skapa enhet, vi måste ha enhet, vi måste jobba för detta. Och det är klart att jag blev ledsen och nedstämd och pratade med Gud om det här och då fick jag det här — på köksgolvet liksom. Det var Jesu bön — Jesu bön av hjärtat.

På ett vis verkar det så viktigt att jobba för enhet, för det var Jesu bön och hans vilja, men så säger han: Det är fullbordat! Och nu har vi hört den här veckan att det är vid korset som den här endräkten upprättas. Det är så riktigt alltihop och så sant, men det står så här: Sedan gav han upp andan. Han dog för oss, det vet vi, men han levde också för oss.

Vilken smärta han måste ha haft under sitt jordeliv, han var så ensam, så fruktansvärt ensam. Jag tänker på det när jag går därhemma med barnen, Jesus var säkert ett lydigt barn, han växte till i nåd och sanning.

Men tänk att smärta sin mamma med att hon inte förstod någonting. En gång hämtade hon hem honom, för hon förstod ingenting. Det måste ha smärtat Jesus som säkert tyckte om sin

forts sid 35

Alvar Dahlberg, Norsjö:

Inför Herrens ansikte

Man behöver inte vara här länge förrän en sträng slår an — tonen från himmelen. Jag har fått några ord från Jesaja som har ringt i mitt inre: "*Inför ditt ansikte, Herre.*" Och när man är där, då blir man förkrossad.

Jag läser från Jes. 26: "*Välan då mitt folk, gå in i dina kamrar, stäng igen dörren om dig och göm dig ett litet ögonblick, till dess vreden har gått förbi.*"

Jag har upplevt att det är kammaren som behövs, man behöver inte säga så mycket då.

— Det finns en inre maning, ett rop om förändring på ett viktigt område. Det gäller att fungera i ett ämbete som vi allesammans har. Det är förbönens ämbete.

— Var upprättas endräkten bland Guds folk? Naturligtvis i bönegemenskapen! Om den inte etableras där, etableras den aldrig och då blir det aldrig någon endräktig omsorg om varandra.

— Gud har delegerat myndighet till sitt folk och han vill att vi ska utöva den. Församlingen är ingen folkhop, inte en grupp människor med religiösa intressen, ceremonier eller vanor. Det är en myndighet som fungerar efter lagar och förordningar i Guds ord.

ENDRÄKTEN up

Vi talar om endräktig omsorg om varandra och då frågar man sig naturligtvis — var någonstans upprättas endräkten? Naturligtvis i bönegemenskapen. Etableras den inte där, etableras den aldrig, då blir det aldrig "endräktig omsorg om varandra".

Bönen verkar på flera sätt, den verkar bl a utblottande, genom bönen blir vi utömda. Man skulle också kunna säga att genom bönen blir vi reducerade till sanna och riktiga proportioner. Tidsandan verkar i direkt motsatt riktning, vi blir detaljfixerade istället för att öppna oss för den fullhet som ska finnas i församlingen. Så blir vi särlingar på det sättet att vi blir oss själva nog och inbillar oss att vi kan fungera och klara oss i stort sett ensamma eller med det vi personligen representerar. Vi har inte förstått att det kristna livet är någonting mer än att skapa trivsel, komfort och välfärd i vår vardag. Det är någonting mycket mera. Vi har verkligen ingen benägenhet för endräkt, och därför är alla dessa samlingar som påstås vara ekumeniska uttryck för en splittring, man har avsöndrat sig från sitt eget ursprung och har en samtidsfixerad, horisontell syn på Guds verk. Man saknar det vertikala, det som kommer uppifrån och ner. Från de centra man själv byggt upp eller åstadkommit går det ut signaler som påverkar människorna att göra vissa saker, att samlas på vissa ställen, att uttala sig om olika ting i resolutioner eller föredrag. Det kan vara fredsfrågan eller något annat som man anser betydelsefullt.

Men vi ska göra klart för oss att detta är politik och det beror på att man är instängd i tiden. Gud vill ge oss medvetenhet om vår historia, så vi kan se Guds gärningar i det förflutna. Så här säger han: "Jag förde er ut ur Egypten — det var jag som bevarade er under de smärtsamma åren i öknen." Det var förfärliga år, då varje rastplats var en begravningsplats, då varje etapp avlöstes med att en ny skara utraderades, försvann och begravdes i sanden. Men också där ser vi hur Gud uppenbarar sig — gång på gång kommer han med sin mäktiga uppenbarelse. Han gjorde det för han var angelägen om att föra dem in i det land som han hade utlovat. Han kommer tillbaka och han ger åt oss visionen eller framtiden, vi får blicka in i den. Några säger om Guds folk att de är efterblivna eller samarbetsovilliga, för att de tror på Gud och känner sin Herre och inte tror på ekumeniska manifestationer där man ska demonstrera sin styrka i numerär och statistik. Människor fångas av detta, för det verkar storslaget och mäktigt, men det är ingenting annat än ett försök att konkurrera med alla de maktkonstellationer som existerar i världen.

Sken av enhet

Varför kan vi inte hålla oss till sanningen? Vi vill ha röster, vi vill bli mäktigare. Det är en medveten kyrkopolitik, som ges sken av enhet, men det är en bluff. Denna enhet har med sig den konsekvensen att dessa ekumeniska organ och plattformar i allt större utsträckning blir statens tjänare därigenom att de blir ekonomiskt beroende av subventioner och andra förmåner som de inte kan leva eller existera utan. Därmed har man kommit i ett beroendeförhållande som är förödande.

Jag har ingenting emot kristna vänner i något sammanhang, men jag är emot alla dessa försök att manipulera och styra den kristna skaran in på vägar som aldrig kan leda till något annat än fortsatt fördjupat avfall. Det leder inte till nya Jerusalem, utan in i ett babyloniskt mönster där man förslavas och förlorar sin kristna identitet, sin frimodighet och sin sanna glädje och frihet.

Det är viktigt att vi inte säljer vår frihet för att få fred med andra maktkonstellationer. Vi är angelägna om att kunna upprätthålla goda och naturliga förbindelser med vår huvudstad. Det är inte Rom, Washington, eller Moskva, det är det nya Jerusalem!

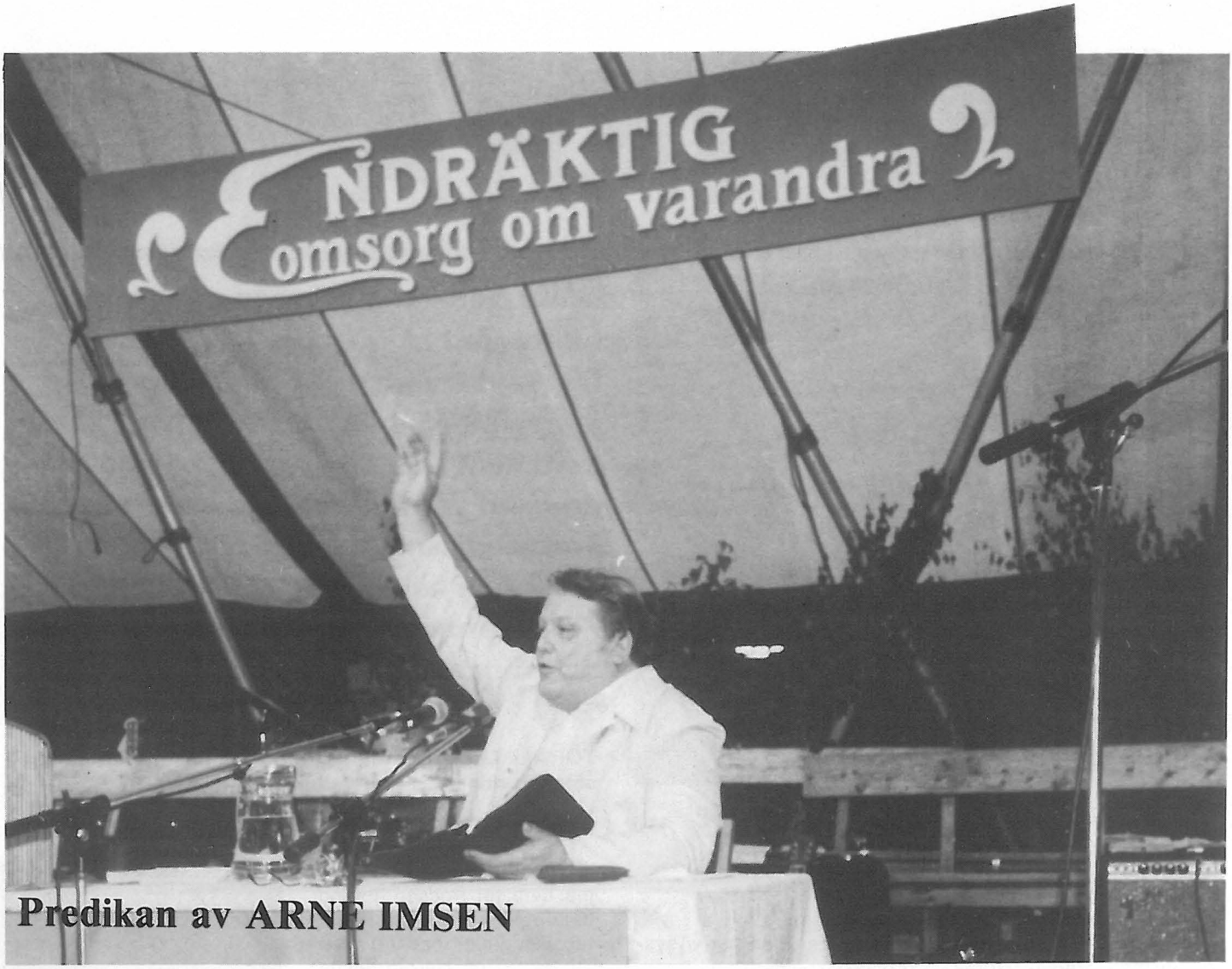
Fientliga krafter gör anspråk på våra tjänster, på vårt engagemang och vill exploatera de fonder av tro, kärlek och frid som vi har. Det är något så värdefullt att alla vill komma åt det i en tid, då alla värden är devalverade och det inte finns några andra värden än just tidens förgängliga.

De politiska partierna räknar med massorna, och den religiösa världen som varit med om en perspektivförskjutning där de eviga tingen tonat bort, gör också det. Samtidsproblem och missförhållanden av olika slag har fångat uppmärksamheten och man vill engagera sig för att förbättra och förändra. Människor har förlorat den eviga världen, den finns inte längre och man märker denna världslikställighet på alla områden. Det är det som teologerna kallar sekularisering. Man likbildas med världen och påverkas fundamentalt av kulturmiljön och man märker att detta också präglar församlingens gudstjänstliv, mission och verksamhet överhuvudtaget.

"Tro på Gud, så blir du lycklig", hör man förkunnas idag. Jag är inte övertygad om att utbudet är sant och att varudeklarationen är riktig. Den stämmer inte; någonting skorrar i budskapet — det är en korslös härlighet, ett sken utan kraft!

I Matt 4 står det att Jesus blev förd upp på ett berg. Man blir faktiskt lite generad och funderar om det kan vara möjligt att djävulen hade ett sådant inflytande över Herrens Jesus Kristus. Men han måste gå igenom det här! Vi kommer heller aldrig undan lockelserna att gå en lättare och bekvämare väg, frestelserna att komma undan korset och förnedringen; vi har en önskan att tillägna och erövra — bli en maktfaktor i tiden.

Djävulen visade Jesus hela världen och presenterade detta som sin egendom. Som myterist hade satan genom människans hjälp och i harneskt motstånd mot Gud, tillägnat sig jorden. Genom människan hade han fått ett herravälde som han sedan var angelägen om att befästa och utveckla i konkurrens med Gud. Han önskade ingenting hellre än att återupprätta paradiset, att skapa en mänsklighet av lyckliga individer, men han kunde det inte. Han kunde inte åstadkomma detta,

Predikan av ARNE IMSEN

prättas vid korset

för det största problemet han hade, det var människan själv. Människan som åter och åter griper in i skeendet, snitslar nya banor, utnyttjar och exploaterar Guds myndighet.

Men *Gud löste problemet på Golgata!* Han löste det inte genom att förbättra den gamla skapelsen, att lappa ihop något gott med något ont, han löste det genom döden. Så dog den gamla skapelsen i den siste Adam och så uppstod den andra människan.

Satan har den gamla människan till sitt förfogande och egentligen skulle han vara totalt maktlös om inte den rebelliska människan hade gett honom sin makt. Han har ingen mer makt än den mänskligheten ger honom. Om människorna upphör med denna lojalitet skulle hela hans rike rasa ihop. Nu försöker han skapa ett rike som är så likt Guds rike som möjligt, men han kommer aldrig att lyckas för han har bara den gamla skapelsen till sitt förfogande och den kan aldrig något annat än dö och gå under. *Gud räknar med den nya skapelsen!* Det är de pånyttfödda människorna och dessa har han lett in i församlingsgemenskapen. Allt som måste rivas ner och tillintetgöras för att Gud ska kunna utföra sitt verk det sker vid korset. Endräkten skapas på det sättet att varje enskild människa får en högst personlig upplevelse av korset. Saknas denna erfarenhet så är den härlighet man tycker sig uppleva, övergående, förgänglig och fåfänglig. Det som övervinner världen, det är vår tro, inte våra åsikter, inte ens vår moral eller vår intellektuella styrka och kapacitet eller religiositet, men *vår tro.* Tron har vi inte i vår naturliga utrustning, tron kommer till oss och det är Guds skapade verk. Tron skapas i varje enskild människa genom Ordet.

Total kapitulation

När Gud ska få tag på människan, frågar han inte efter hennes etiska och estetiska värderingar, han överbevisar om synd! Det gör han inte genom dialoger eller ekumeniskt resonemang, men genom den helige Ande övertygar och överbevisar han människan om synd, rättfärdighet och dom.

Tron är ett verk av Kristus, det heter: "den tro som verkas genom Jesus har gjort", det är *den* tron det är frågan om. Varenda människa som överhuvudtaget ska kunna bidra med själva grundförutsättningen för gudomlig uppenbarelse måste ha gjort en personlig erfarenhet som i realiteten innebär en totalt kapitulation. Det är en långtgående kapitulation som inkluderar också det som vi menar är gott. Vi måste kapitulera inför det faktum att det är inget av det vi presterar i fråga om religiösa aktivieter som har något värde. Om vi beder, sjunger psalmer, går i kyrkan eller är aktiva i missionen har detta inget som helst värde i sig självt. Vi måste kapitulera inför det faktum att det inte finns något som Gud är redo att acceptera som ett medel att blidka eller muta honom.

forts sid 28

VISIONÄRA MIS

Midsommarkonferensen på Jakobslunds gård i Ljungsbro utanför Linköping blev ett välkomnandets och återseendets högtid. Missionärerna kom hem från de yttre fälten och andra som varit besökande eller turister i missionsländerna gav också sina intryck och hälsningar.

MR förmedlar här hälsningar från de nyanlända.

NOOMI, tillsammans med sina tre barn, kom från Afrika:

Håll ut i bönetjänsten!

Noomi, tillsammans med sina tre barn, kom från Afrika. Hennes man Moussa väntas också till Sverige under sommaren, men i skrivandets stund har han inte kommit. Barnen sjöng tillsammans med Noomi på franska och arabiska och Noomi gav hälsningar dels från Moussa och dels från gruppen där de bor och verkar.

— Det ger nytt mod att träffa syskonen här hemma. Vi lever ju på ett sätt ganska isolerat och ibland känner vi oss ensamma. Därför är det dubbelt roligt och givande att komma hem.

— Senaste tiden har vi systrar läst speciellt om Jesus hur han gick tillväga och hur han arbetade. Jesus visste hela tiden att han var utsänd av Fadern och att han skulle göra hans vilja. Därför såg han sig aldrig omkring och lät sig aldrig styras av omständigheterna, utan det viktiga var att fullborda Faderns vilja och att nå det mål som han hade.

— Jag tror också att det är viktigt för oss att vi blir kallelsemedvetna och gör Guds

forts sid 35

LILIAN DAHLBERG kommer från Nordafrika:

Underbart att sjunga på svenska

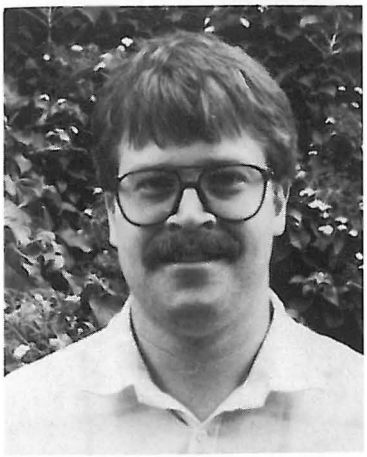

— Det är en vila att komma hem till församlingen. Och det är så underbart att kunna sjunga på svenska och prisa Gud på ett språk som man förstår — ett språk som är ens eget.

— Jag har kommit närmare Gud, tycker jag, och lärt mig att förstå att det är Gud jag tjänar. Även om man inte riktigt vet vad man ska göra är det viktigt att vi IDAG tjänar Jesus och står för honom.

TORALF LIND, har under ett par månader varit på besök i Dominikanska Republiken:

Två fronter

— Det är underbart att komma hem till trossen. Ibland har det verkligen varit hårda tag. Det gäller för var och en att ha tro på Herren Jesus Kristus. Jag har tänkt mycket på Hebr. 11 — genom tron. Det handlar om det.

— När man är utomlands blir man ju väldigt intresserad av vad som händer i Sverige. Men då har det blivit klart för mig att det handlar om två fronter.

— Jag har hjälpt till med pi-

forts sid 35

ANGELICA PRYBIL 16 år, har varit i Dominikanska Republiken i sju månader:

Hjärtat kvar

— Jag är tacksam att jag fick chansen att vara därnere. Det känns som om hjärtat är kvar där, men var vi än är får vi fortsätta att arbeta för Gud.

— Det har varit särskilt inspirerande att vara med och se Estebans skola. Det imponerade på mig att de själva startade skolan för sju år sedan och att de sedan uthålligt har arbetat vidare Och barnen är så glada i skolan att de knappt vill gå hem. Barnen och lärarna där hälsar väldigt mycket till syskonen i Sverige.

SIONSARBETARE

ASTA OLAUSSON kommer från Dominikanska Republiken där hon varit under drygt ett halvt år:

Kommuniteten — ett Kristusbrev

— Jag tackar Gud och församlingen för möjligheten att få komma till Santo Domingo.

Det har varit en givande tid och jag har lärt känna Jesus på ett nytt sätt och fått se hur han verkar.

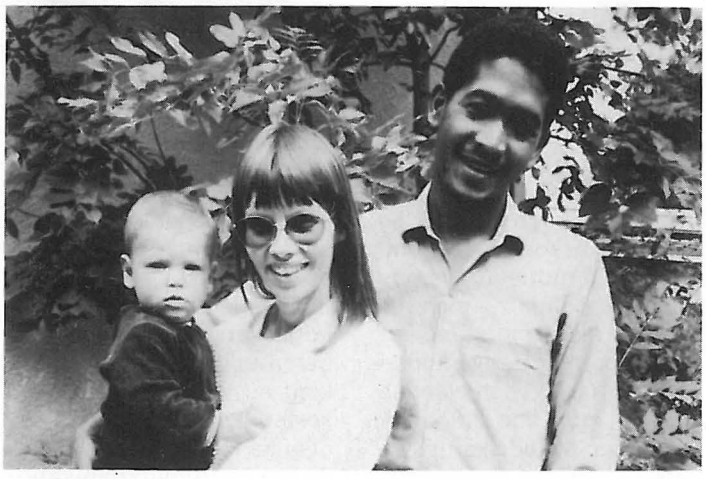
— Gruppen bor ju i ett fattigt område. Därnere är strukturen sådan att man har väldigt nära gemenskap med varandra och det är lätt att få kontakt med människor.

Det som jag tycker är betecknande för arbetet är det som står i 2 Kor. 3:1-3: *"Begynna vi nu åter att anbefalla oss själva? Eller behöva vi kanhända, såsom somliga, ett anbefallningsbrev till eder? Eller kanhända ifrån eder? Nej, I ären själva vårt brev, ett brev som är inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor. Ty det är uppenbart att I ären ett Kristus-brev, avfattat genom oss, skrivet icke med bläck, utan med den levande Gudens Ande, icke på tavlor av sten, utan på tavlor av kött, på människohjärtan."* Vi är Kristusbrev, kända och lästa av alla.

— Comunidad Maranata har blivit känd i grannskapet som ett Kristus-brev från Maranataförsamlingen i Stockholm.

forts sid 35

VIVECA och LORENZO RODRIGUEZ tillsammans med barnen ANATOLI och JISREEL kommer från Dominikanska Republiken där Lorenzo haft ansvaret för skolarbetet i kommuniteten. Det är första gången Lorenzo besöker Sverige och det är en del skillnader mellan länderna. Bl a har Lorenzo inte riktigt kommit in i dygnsrytmen än — Dominikanska Republiken ligger fem timmar före Sverige i tid.

LORENZO:

Spelade fotboll på natten

— Jag har ju inte sett så mycket än, men fortfarande är det lite svårt med tidsomställningen. Här är så ljust på kvällarna. Om jag frågar dig vad klockan är och du svarar "kvart över tio", då tänker jag; "javisst, det är ju kväll". Men ändå tycker jag att det borde vara fem på eftermiddagen när jag ser hur ljust det är.

— Det som jag tyckte var roligt under midsommarhelgen var när alla bröderna efter mötet började spela fotboll. Mitt i natten började de och alla — både stora och små — var med. Det var en annorlunda upplevelse som jag uppskattade.

— Sen har jag mött så mycket kärlek här, både i ord och jag har också sett det i människors ansikten. Jag är glad att vara här och vill hälsa syskonen med bibelordet från Rom. 8:28 där det står: "Men vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa".

VIVECA:

Gud hör bön!

Viveca som arbetat några perioder i Dominikanska Republiken har gjort en särskild insats bland barnen. Hon tillägger:

— Det är roligt att vara hemma till denna grönskande sommar vi har. Jag har väl inte ställt om mig riktigt, för jag kom på mig med att tänka: "Nu måste jag passa på att stryka kläderna, medan vi har ström..."

Det är inte självklart att strömmen finns i Dominikanska Republiken och i den mån den finns är det absolut inte kontinuerligt. Senaste tiden har problemen varit större än förut, eftersom landet befinner sig i en krissituation.

Viveca avslutar:

— Gud är trofast och *han hör bön,* det är min starkaste erfarenhet av tiden som varit.

Anatoli, 11 år, är också för första gången i Sverige. Han trivs bra och har inga problem att kommunicera med de andra barnen, trots att väldigt få talar spanska. Det var bara en gång han var riktigt ledsen och det var när han höll på att bli kvar när de andra barnen skulle åka och bada... Det blev ändå så att han följde med. Youssef från Nordafrika tog sig an honom och friden och glädjen var återställd.

När Israel firade att nationen upprättats, var det inte en fest med fyrverkerier i sprakande färger, men i ljuset från granater och kulsprutor.

Och Israels 40-åriga historia har inte precis kännetecknats av fred eller lugn och ro. Splittring, oro och strider är en del av den vardag som den unga nationen lever i.

JAN EGIL HAFSAHL, ger här en kortfattad exposé över Israels stormfulla, 40-åriga historia.

ISRAEL – ett

Ur Pilgrimen nr 2-3 '88

I ändlös spänning samlade Palestinas 650 000 judar sig runt radioapparaterna, eftermiddagen den 14 maj 1948.

I hamnstaden Haifa hade den sista brittiska högkommissarien för Palestina, general Cunningham, just förklarat att det 31 år gamla brittiska styret över landet — ett mandat som hade haft sin början med general Allenbys intåg i Jerusalem den 11 december 1917 — kort efter den brittiska regeringens ratificiering av den s k Balfourdeklarationen.

Precis kl. 16.00 kunde stämman till en djupt rörd David Ben Gurion höras i eetern: "...vi proklamerar — i kraft av vår naturliga och historiska rätt med den resolution som fattade i FN:s generalförsamling — en judisk stat upprättat i Eretz-Israel — den skall bära namnet staten Israel... Vi appellerar till judar i alla diasporaland om att sluta upp om Israel i saker som angår immigration och uppbyggnad av staten och bistå i strävan efter uppfyllelsen av den drömmen — Israels förlossning..."

En förtätad atmosfär av spänning och förväntan får sin utlösning. Med en röst stämmer judarna, nu borgare av staten Israel, upp den gamla hymnen "Hatikva", hoppets sång, tonen som hade ljudit i århundradens fångenskap i exil.

Upptakten

Den profetiska proklamationen var kulmen av en lång serie av frihetsinspirerade händelser.

En viktig faktor i detta hänseende var *språket.* En lärd jude från Litauen, *Eliezer Ben Yehuda* slog sig 1882 ned i Palestina och återuppväckte bibelns hebreiska språk och gjorde det användbart som modernt talspråk.

Den ungerske juden *Theodor Herzl* var presskorrespondent i Paris under Dreyfussaken 1894 och blev djupt skakad över de antisemitiska känslor den utlöste. När detta kunde ske mitt i demokratins centrum, menade Herzl, var det ingen annan räddning för juden i framtiden än en egen judisk stat. 1895 kommer han också ut med boken: "Den judiska staten", som blir som en helig bok för den sionistiska rörelsen. Rörelsens förste världskongress hölls i Basel, 1897.

Vi har nämnt "Balfourdeklarationen". 20 år efter konferensen i Basel ger den brittiske utrikesministern, lord Balfour ett löfte om ett judiskt "nationellt hem" till en av sionismens viktigaste män, *Chaim Weizmann.* Weizmann var kemist av världsformat och hade genom första världskriget gjort en serie vetenskapliga upptäckter som kom den brittiska regeringen tillgodo. Löftet om ett "nationellt hem" var, enkelt uttryckt, Weizmanns lön för hans insatser, men det brittiska imperiet hade också starka egenintressen i kontrollen av det strategiskt viktiga Mellanöstern. 1922 bekräftade Folkförbundet britternas temporära överhöghet över området. Förbundsparterna från kriget, Storbritannien och Frankrike, delade nu Mellanöstern mellan sig, trots starka arabiska protester. Storbritannien, som förr hade kontrollen över Egypten, tillförsäkrade sig makten i Irak, och i området öster om Jordan, som fick namnet Transjordanien, i det övriga Palestina, och i vissa områden vid syd- och västkusten av den arabiska halvön. Frankrike ockuperade Syrien och Libanon. Araberna reagerade kraftigt mot européernas svekfulla politik, — men hade litet reellt motstånd att sätta upp mot de två supergiganterna. Vreden vändes istället mot den stigande strömmen av judiska nybyggare i Palestina, och antijudiska upplopp stod då, som nu, på Mellanösterns dagsprogram.

Invandring och kris

Verklig fart i invandringen till Palestina blev det på 30-talet. Strax efter Hitlers maktövertagande 1933, flyr hundratusentals tyska judar till utlandet. Många av dessa drar till Palestina. Det svekfulla Storbritannien förnekar sig däremot inte. 1939 sker en dramatisk vändning i deras palestinapolitik. Ett storkrig syns oundvikligt och för att säkra sig arabiskt stöd i en eventuell konflikt förordnar britterna en s k vitbok som starkt begränsar den judiska invandringen. Siffran blir satt till 75 000 för den kommande femårsperioden och brittiska fartyg övervakar kustremsan mot Palestina redo till att förhindra eller eventuellt sänka "illegala" flyktingskepp. Under dessa fem år skulle miljoner judar bli förföljda världen över och sex miljoner av dem dö i Hitlers gaskamrar.

Motstånd

Den brittiska kustpatrullen skapade en enorm vrede hos judarna. Organisationen *Haganah* tillhörande Jewish Agency for Palestine, som kämpade för ett nationellt hem för judarna, blev ständigt mer aggressiv och de två judiska terroristorganisationerna *Irgun* (med sin unge ledare *Menachem Begin,* senare statsminister i Israel) och *Stern-ligan* blev ett stort problem för britterna och ett faromoment för det ökande arabiska motståndet mot invandrarna.

Då det 2:a världskriget var över förklarade britterna att de ville fortsätta sin restriktiva palestinapolitik. Före kriget var det fruktan för araberna som bestämde politiken, nu var det fruktan för sovjetisk inblandning i det oljerika Mellanöstern. De judiska terroristorganisationerna reste sig till väpnat motstånd mot sina förtryckare. De sionistiska "hökarna" *Ben Gurion* och *Golda Meir,* (bägge framtida statsministrar) blev experter på smuggling av vapen och flyktingar. Då det brittiska huvudkvarteret i Jerusalem sprängdes i luften var det den polske juden Begin som tog på sig ansvaret.

Eftersom tiden går blir britterna totalt handlingsförlamade. Araberna kräver en mer restriktiv politik, judarna ropar efter öppna portar, och USA:s president Truman försöker hålla en balansgång, dock med tydli-

tidens tecken

ga sionistsympatier. 1947 överlämnar britterna problemet till FN:s huvudförsamling.

Delningsplanen — 47

Debatten som rasade i flera veckor ändade den 29 november med en delningsplan för Palestina. Med 33 röster mot 13 (10 länder avstod att rösta) skulle landet delas i två oavhängiga stater: en för de 650 000 judarna som bodde i landet, och en för de 1,1 miljoner araberna. Judarna betraktade planen, trots att området var betydligt mindre än beräknat, som en seger, medan araberna betraktade avgörandet som ett horribelt beslut och svarade med omedelbara angrepp på den judiska befolkningen. I december 1947 var inbördeskriget i Palestina ett blodigt faktum, med engelsmännen som passiva åskådare. Tidigt på våren 1948 reser Golda Meir till USA för en månads insamlingsturné. Över 50 miljoner US-dollar blir det ekonomiska resultatet, pengar som blir brukade till inköp av maskingevär, bazookas och tyska Messchmidtjagare — vapen och flyg som bara väntade på den brittiska reträtten.

Staten Israel

Det är alltså den 5 ijar året 5708, 14 maj 1948 efter vår tidräkning, som David Ben Gurion proklamerar staten Israels upprättelse. De 240 delegaterna som utgjorde folkets råd underskrev oavhängighetsdeklarationen och sa i korus den gamla hebreiska välsignelsen: "Välsignad vare du Gud vår Herre, alltets kung, du som har gett oss liv och bevarat och låtit oss uppleva denna dag."

Festen natten till den 15 maj blev inte firat till fyrverkeriers sprakande färger, men i ljuset från granater och kulsprutor. Staten Israel

forts sid 24

LISELOTT, 16 år:

Flykting i sitt hemland

Det handlar om Liselott, 16 år. Hon är ingen brottsling och är inte farlig för sig själv eller andra. Hon har inte heller några knarkproblem.

Hon hämtades av ett polisuppbåd på ca 20 poliser i ett tältmöte och återfördes till barnpsyket i Boden.

Föräldrarna bedöms som "extremt religiösa" och därför är hemmet olämpligt, enligt sociala myndigheter. Liselott befinner sig nu på okänd ort.

I vintras avslöjade Liselott för sin skolkurator att hon utsatts för övergrepp.

Socialnämnden kopplades in. En polisutredning friade fadern från misstankarna om incest.

23/3 Annabritta Nilsson, ordförande för sociala nämnden, beslutar om omedelbart omhändertagande av Liselott.

27/4 Länsrätten ogillar socialnämndens beslut. I samråd med föräldrarna kommer Liselott fram till att hon ska tillbringa en tid på barnpsyket i Boden.

Hon gavs tabletter och hölls inlåst och beslutar sig för att rymma.

13/6 Sen flickan gömts av Arne Imsen beslutar socialnämndens ordförande om nytt omhändertagande.

23/6 Länsrätten följer socialnämndens beslut.

14/7 Liselotts pappa, Edvin Holmvall överklagar till kammarrätten som följer socialnämndens beslut. Liselott ska omhändertas!

2/8 Strax före midnatt verkställs omhändertagandet av polis i Rosvik.

7/8 Liselott avviker från barnpsyket.

Familjen Holmvall intervjuades av Arne Imsen under sommarkonferensen i Latorp.
Foto: BENNY JACOBSSON

Ett polisuppbåd på omkring **20 poliser hämtade Liselott** 2 augusti från ett tältmöte. Gripandet gick lugnt tillväga och var helt utan dramatik. Det sa i alla fall polischefen, även om bilder kunde bevisa motsatsen. Liselotts mamma, Siri, skadades vid det tumult som uppstod och måste föras till sjukhuset. Bakrutan, i den bil där Liselott satt, krossades och Liselott släpades ut vilt skrikande.

Nu har Liselott rymt från barnpsykiatriska avdelningen i Boden för sjätte gången. Första gången hon avvek berodde på att en pojke på avdelningen trängt sig in i rummet och krossat fönstret med en stol. Under de förhållandena ville inte Liselott vara där och promenerade bara ut. Denna gång "förflyttade" hon sig från andra våningen genom ett fönster hon lyckats få upp låset på. Efter en strapatsrik färd kom hon hem och lämnade ett brev på köksbordet, där hon vädjade till föräldrarna att inte vara arga på henne för att hon rymt.

Inga spaningar efter henne är aktuella, säger polisen. Men Liselotts bekanta har haft besök av civila poliser och i Älvsbyn grep poliserna Liselotts äldre syster Carolina. Hon släpptes sedan hon identifierat sig och man urskuldade sig med att hon var så lik Liselotte!

Liselott rymde, ropade löpsedlarna ut. Man kunde tro att det rörde sig om en farlig brottsling som sluppit lös. Det handlar om en 16-åring som sedan hon utsatts för ett övergrepp talade med skolkuratorn. Sociala myndigheter kopplades in och Edvin, far till Liselott, anklagades för incest. Han friades emellertid vid en polisundersökning.

Man kom överens om (också Liselott) en tids behandling på barnpsyket. Liselott upplevde snart den frivilliga vården besvärande och bad att få gå därifrån. Då hon nekades detta rym-

Foto: STAFFAN Ö. PT

Text: ULLA NÄSHOLM

de hon. I nu-läge finns ett beslut att tvångsomhänderta Liselott.

Poliser och socialtjänstemän har terroriserat både Liselott och hennes föräldrar. Tidningarna har skrivit och människor har tagit ställning för eller emot. "Imsen är farlig", säger Annabritta Nilsson, socialnämndens ordförande i Luleå, och ansvarig för beslutet om tvångsomhändertagande.

Anmärkningsvärt var att sjukhusets vikarierande läkare och ansvarig för barnpsyk, inte hade någon kännedom om aktionen att kidnappa Liselott och återföra henne till sjukhuset.

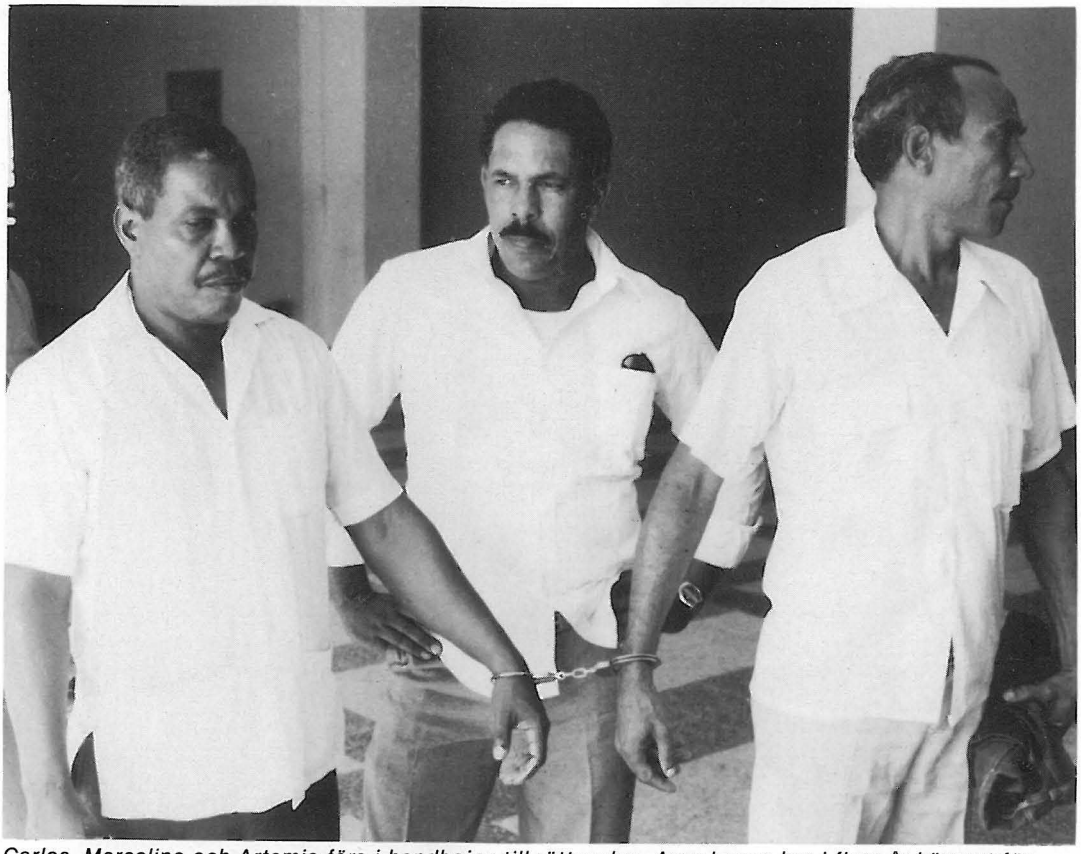
Övervakad av helikopter

Nu behöver Liselott lugn och ro, säger de myndigheter som jagar henne. Onekligen skorrar det lite... Ställer man frågor används sekretesslagen som en sköld och svaren uteblir. Skall lagen skydda patienten eller tjänstemännen, är en berättigad fråga i det här sammanhanget.

Imsens farlighet bedömdes så pass allvarligt och omfattande att ett tiotal poliser bevakade honom på flygplatsen utanför Luleå. På väg från flygplatsen råkade en helikopter cirkla över bilen ända fram till Rosvik. Kanske en fritidsflygare men vid det här laget är man inte helt övertygad om att det var en amatörflygare som tränade.

Siri och Edvin Holmvall, som känner sig diskvalificerade och överkörda som föräldrar, hoppas nu att hon

forts sid 35

Carlos, Marcelino och Artemio förs i handbojor till rättssalen. Arne Imsen har i flera år kämpat för rättvisa i deras sak.
Foto: BERNO WIDÉN

— Mer än tre tusen fångar sitter på en anstalt som byggdes för femhundra. Ständigt är det olika demonstrationer och oroligheter på grund av höjda priser och svält. Vilket medför att allt fler kastas i fängelse.
— Jag ser framför mig de fängslade brödernas ordlösa, bönfallande blickar. Bördan känns tyngre än någonsin och jag ropar till Gud...
— Gud måste få lägga deras lidanden på oss som är deras syskon i frihet.

Reportage: **STINA FRIDOLFSSON**

Dela de fångnas lida

Så kom vi då äntligen fram till fängelset. Efter att ha stått i vägkorsningen, där man tar bussen till Victoriafängelset, en timme i solgasset, lyckades vi till slut tränga oss in i en överfull buss. Jag känner mig helt stekt efter att ha suttit på en plåtlåda som nödtorftigt skyddade motorn. Marcia är skrynklig och rufsig efter att ha suttit hopklämd bakom en kraftig kvinna med diverse påsar. En av dem har lämnat en mörk fläck på Marcias kjol. Troligen innehöll påsarna matvaror som denna kvinna fraktade till make, son eller bror som sitter i fängelset. Alla som besöker fångarna brukar ha mat med sig. Vid matutdelningen på anstalten härskar nämligen en maffia som tillskansar sig det mesta av det som är ätbart. Det de roffar åt sig utöver vad de själva kan stoppa i sig, säljer de åt missgynnade medfångar som inte har lika vassa armbågar. En köttbit för tre peso...

Vi blir uppskrivna på en lista av en polisman, och får ställa oss i kö. En annan polis stämplar oss på armen med blått bläck. "Visitante mujer" — kvinnlig besökare. Men därmed är inte registreringen klar. Vi får gå in i ett bås, där några kvinnliga poliser, lättjefullt tuggande på något i matväg, befaller oss att dra av oss underkläder och ta av skorna. De känner på våra kroppar; i fickor och alla skrymslen. De går nyfiket igenom vad vi har i väskorna. Den som tittar i min väska, dröjer sig kvar med handen i min börs. Jag tittar argt.

— Jag kan väl få en slant till läsk! säger hon lojt.

— De pengar jag kan avstå från, behöver fångarna bättre, biter jag av, och tar ifrån henne plånboken. Som för att hämnas, går hon grundligt igenom allt jag har och är, innan hon släpper mig. Jag är alldeles varm av ilska över förödmjukelsen. Hade det inte varit för att våra fängslade bröder alltid måste leva i denna kränkande miljö, skulle jag aldrig återvända.

Våra vänner på fängelsegården lyser upp när de får syn på oss, och vi får rejäla björnkramar. De håller sig, förunderligt nog, rena och fräscha. Men Carlos Roa har magrat märkbart, noterar jag med oro.

— Hur mår du egentligen? frågar jag.

— Jag har värk i magen. Mår faktiskt dåligt. Roa brukar aldrig klaga. Läkaren har sagt åt honom att värken beror på att han har gaser.

— Kräks du?

— Ja.

Helt klart har han parasiter. Troligen har man inget parasitmedel på fängelsets sjukmottagning, och läkaren föredrar att bagatellisera. Men när det nu är känt för stora allmänheten, att allvarliga infektionssjukdomar grasserar i fängelset, och omkring 25 döda bärs ut varje vecka från detta överbefolkade koncentrationsläger, är det inte lätt att dölja oron när symptom på svårare maginfektion visar sig. Jag lovar ta med parasitmedel och vitaminer vid nästa besök.

Jag betraktar tyst och modstulet mina vänner, som sitter med ögonen förväntansfullt fästa på mig. Vad ska jag säga, vad ska jag göra? Ännu har inte advokaterna uppfyllt sina löften om att till högsta domstolen lämna in ansökan om frigivning mot borgen. Jag har inget uppmuntrande besked alls att komma med. Hela resan hit grubblade jag för att möta vännerna utan minsta lilla positivt besked när det gäller deras sak. Dag efter dag förlorar de allt mer av livsgnista och hopp. Situationen på fängelset blir ständigt värre. Nu sitter mer än tre tusen fångar på denna anstalt som byggdes för fem hundra. Ständigt är det olika demonstrationer och oroligheter i landet på grund av höjda priser och svält. Vilket medför att allt fler kastas i fängelse.

— Berätta om hur ni har det i kommuniteten! säger någon med ett blekt leende. Och jag förstår. De måste få sig till livs något som inte har att göra med ondska, korruption, hopplöshet, girighet och fängelseproblem. De måste får höra något om Guds verk, om människor som i tro på Gud lever ett annat liv än det stora flertalet som bara söker sitt eget på bekostnad av andra. Jag har en stor klump i halsen, och är så gastkramad av vånda och vanmakt över våra vänners situation, att jag knappt orkar öppna munnen. Men jag berättar. Om mötena, barnen, skolan och grönsaksodlingen. Och de lyssnar andäktigt.

— Tycker ni om rädisor? I så fall tar jag med nästa gång! Denna triviala kommentar, utlöser ett befriat skratt från en grupp fångar som fått drömma sig bort från fängelsehålan under några minuter. Rädisor! Tänk, att en rädisa kan bli symbol för hopp och tro i denna djävulens håla!

Vi åker hem. Jag ser framför mig de fängslade brödernas ordlösa, bönfallande blickar. Ni överger oss väl inte? Vi har inga andra än er. Bördan känns tyngre än någonsin. Jag ropar till Gud om kraft, och kommer att tänka på den förmaning Hebreerbrevets apostel ger oss i sista kapitlet: "Tänken på dem som äro fångna, likasom voren I deras medfångar, och tänken på dem som utstå misshandling, eftersom också I själva haven en kropp." *Tänken på* — ja, men det räcker ju inte? *Eftersom också I själva haven en kropp.* Då förstår jag, i det att jag påminns om vad som står ett par kapitel innan: *I haven delat de fångnas lidanden....* Så är det naturligtvis. Jag måste bära denna börda. Annars går mina bröder under. Ju värre deras situation blir i fängelset; dess mer måste Gud få lägga deras lidanden på oss som är deras syskon i frihet utanför. Så avlastas de som lider, och får kraft att stå ut med sitt oförskyllda lidande för en rättfärdig sak.

"Tänken på mina bojor" vädjade en apostel en gång, nära att uppgivas i sin ensamma plåga. Kära syskon, låt oss ta del i kampen som är oss anbefalld, så att vi alla kan hålla ut intill änden!

"Men kommen ihåg den förgångna tiden, då I, sedan ljuset hade kommit till eder, ståndaktigt uthärdaden mången lidandets kamp och dels själva genom smälek och misshandling bleven gjorda till ett skådespel för världen, dels leden med andra som fingo genomgå sådant. Ty I haven delat de fångnas lidanden och med glädje underkastat eder att bliva berövade edra ägodelar. I vissten nämligen att I haven en egendom som är bättre och bliver bestånda-

Konferensdeltagarna med brev som skall skickas till Victoria-fängelset och till justitieministern i Dominikanska Republiken.

de.

Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. I behöven nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och få vad utlovat är.Ty ännu en helt liten tid så kommer den som skall komma, och han skall icke dröja; och min rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan, så finner min själ icke behag i honom. Dock, vi höra icke till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv; vi höra till dem som tro och så vinna sina själar.

Men tron är en fast tillförsikt om (förkroppsligandet av) *det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser."* (Hebr. 10:32-11:1)

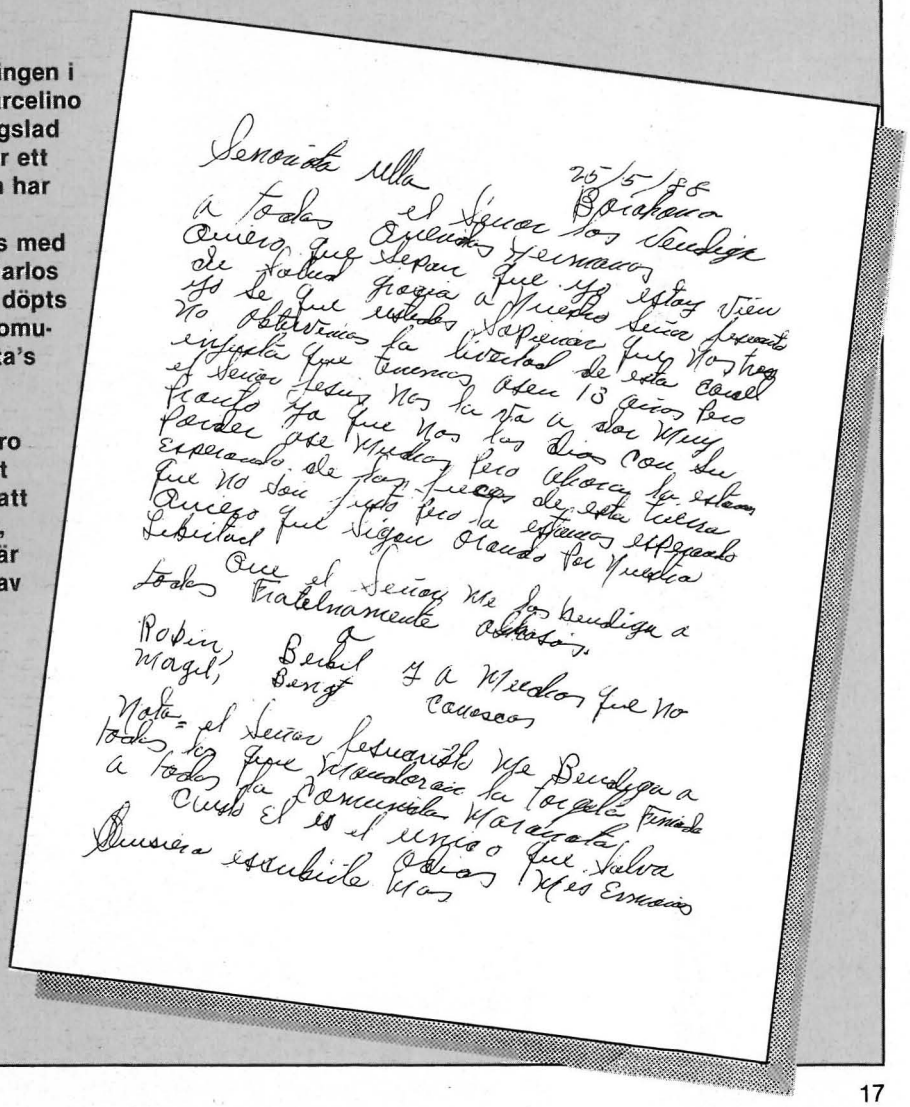
nden

Fortsätt be för vår frihet!

Så är uppmaningen i brevet från Marcelino som sitter fängslad sedan 14 år för ett brott en annan har erkänt.

Tillsammans med Artemio och Carlos har Marcelino döpts till Kristus i Comunidad Maranata's hus i Santo Domingo.

— Det är vår tro på Gud och ert stöd som gör att vi kan hålla ut, sa bröderna när vi tog avsked av dem i fängelset.

Endräktig omsorg om

Maranatafolkets 21:a sommarkonferens är till ända. Det är fantastiskt att så många människor kan rymmas och må så gott, på ett så pass litet ställe som Humlegården i Latorp. Vännerna där har gjort ett storslaget arbete. Allt var praktiskt och fint ordnat. Alla våra behov blev tillgodosedda på ett underbart sätt.

Men i centrum stod inte det lekamliga ändå, utan det viktigaste var undervisningen i Guds ord. Temat var ju "Endräktig omsorg om varandra", en omsorg som måste sträcka sig långt utöver möjligheternas gräns. Gud vill upprätta sin församling — en fristad, helt annorlunda till sitt väsen och innehåll. Det är inte möjligt för oss människor, men Han har kallat oss till sitt kors på Golgata — en förutsättning för en Andens enhet, olik allt det världen representerar.

Vi hade glädjen och förmånen att möta syskon från många olika platser på vår jord. Missionärer från Nordafrika berättade om dramatiska händelser i vardagen och förmedlade mycket gott och nyttigt till de församlade. Från Dominikanska Republiken kom både stora och små. Siri Mård och Viveca Rodriques har ju fått en flicka, resp. en pojke där borta, och vi gladde oss åt att få se dem, liksom både Anatoli och Kirssi, dominikaner som redan smält in i den svenska barnaskaran.

Nordafrika var också representerad genom broder Emanuel med hustru, och ett par av hans vänner, som liksom han missionerar i öst.

Norge var naturligtvis också representerat, med Jan Egil och Lill Hafsahl i spetsen.

Samtidigt med mötena i tältet hölls samlingar för de något yngre deltagarna. Många ville vara med och förmedla något av skiftande karaktär, beroende på vilka som höll i trådarna. Berättelser med hjälp av flannellograf, enkla samtal, sånger i myckenhet, samt lite lekar och skapande verksamhet. Vi som har barn, kan intyga att det flöt väldigt fint denna vecka, också med avseende på barnen.

Det primära budskapet var "endräktig omsorg" och där ryms också kallelsen till att bli förebedjare. Bönens nödvändighet betonades. Där kan alla vara med och Gud, som ser i det fördolda, vill svara på de rop som stiger upp till honom i denna sena tid.

Sommarkonferensen 1988 bjöd på en sällsam vecka i alla avseenden. Nu är vår bön att Guds Ord ska sjunka ner i hjärtana och så bära frukt. Vi får arbeta på vår frälsning och veta att Gud är den som verkar i både vilja och gärning. För människor är så mycket omöjligt, helt enkelt, men *han* förmår allt, om vi är villiga att överlämna oss i hans händer.

Jesus kommer snart, det vet vi, så må våra liv präglas av detta. Må vi avsäga oss allt som är oss till hinder! Maranata!

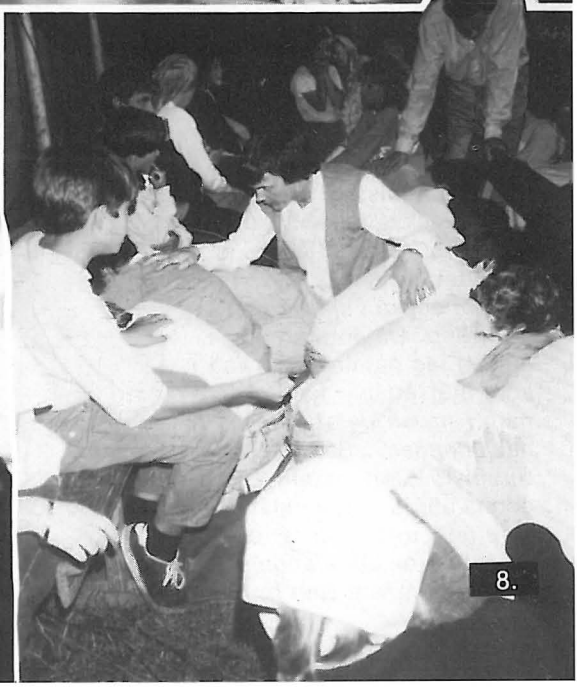
Text: *Elisabeth Lindroos*

2.

3.

6.

7.

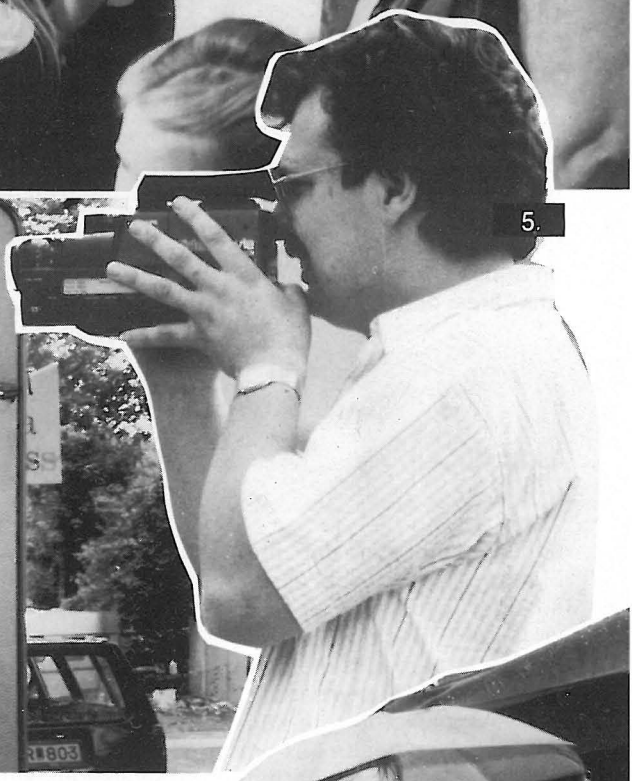

8.

arandra

Foto:
PER-ARNE IMSEN
MIKAEL ELIASSON
JOAKIM JACOBSSON
IRENE DAHLBERG

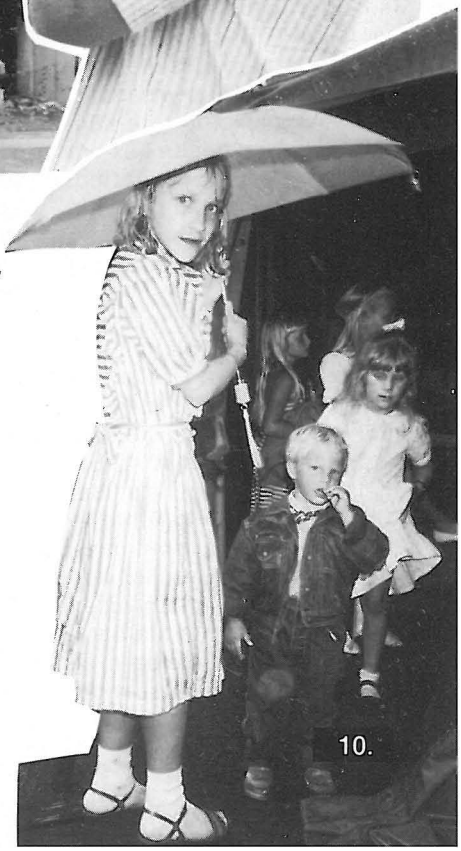

1. *En lovsjungande konferensförsamling.*
2. *Plattformen fylld av föräldrar med sina telningar under barnvälsignelsen på konferensens*
3. *I 20 år har Maj Andersson varit "köksmästare" under sommarkonferenserna. Till v. ses också Gertrud Johansson.*
4. *Korv och glasskiosken var livligt frekventerad. Anders Johansson betjänar unga kunder.*
5. *Per-Arne Imsen i arbetsposé. Videofilmade konferensen för att förmedla vidare bl a till en latinamerikansk konferens i Los Angeles.*
6. *Vinbärsbuskarna lockade Gabriella och Nadja Widén.*
7. *Konferensen avslutades med dopförrättning lördagkväll. Folke Jakobsson var dopförrättare.*
8. *Unga och äldre sökte sig till bönetältet efter mötena.*
9. *Theres Hägerman och Linnea Johansson var jättelyckliga när glasskiosken hade öppet.*
10. *Regnet skvalade, men ingen surade för det. Karin Christensen ser i alla fall glad ut under sitt paraply.*

Här säger Paulus: Låt Kristi ord rikligen bo ibland er. På samma sätt som Jesus vill bo i oss, så vill han att hans ord rikligen ska bo i dig och mig.

Guds Ord är inte neutralt, det är inte vilket ord som helst, utan det har kraft i sig. Guds ord är levande, det verkar, det öppnar och stänger. Det är Jesus själv som bor i dig om du låter hans ord bo i dig.

Du ska få erfara, att om du låter detta ske, kommer du att bli mycket starkare, du klarar av prövningar och uppgifter som du aldrig tänkt att du skulle klara av.

Låt Kristi Ord rikligen

Jag har tänkt på en sak som presidenten i vårt land sa för en tid sedan. Han sa att mat- och vattenfrågan har absolut prioritet i landet nu. Han menar, att om folket har nyttig mat och rent vatten, så har vi ett friskt folk. Och ett land med ett friskt folk, är ett land som kan utvecklas, där folket kan arbeta.

Detta är en fysisk sanning, men det finns också en andlig sanning. Om Guds folk äter och dricker rätt, och för de olika stadierna vet vi att det finns olika sorters mat. Men det är ofta man träffar kristna människor, som har varit frälsta i många, många år och som håller på med välling och barnmat på burk. Det är tragiskt, därför att Gud vill att vi ska utvecklas och bli starkare och starkare, istället för att hålla på med barnmat hela livet. Det är Guds vilja.

Det finns sådant som är giftigt, som man kan dö av. Vissa saker mår kroppen illa av, så man inte kan leva normalt. Man kan inte arbeta, man kan inte sova, man kan inte göra någonting, därför att kroppen har fått i sig något opassande. Detta är också en andlig verklighet. Vi kristna stoppar ibland i oss vad som helst, läser vad som helst, hör och accepterar vad som helst, förtal eller annat tal, filosofiska eller andra lärdomar, som påverkar vårt liv. Vi stoppar i oss allt det här och tror att vi kommer att må bra, men snart upptäcker vi att vi *inte* mår bra.

Det finns många exempel i bibeln där Jesus uppmanar att äta, men han talar också om att *inte* äta.

Och HERREN Gud bjöd mannen och sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav skall du döden dö". (1 Mos. 2:16-17)

Här ser vi att Gud varnar Adam att äta, för att det skulle leda till döden. Om Adam hade lyssnat på Guds ord, så skulle han ha fått leva, då hade det inte blivit någon skilsmässa mellan honom och Skaparen.

Andlig död

Men Adam åt och han dog, andligen. I Nya testamentet varnar aposteln Paulus kristna människor för att äta, i Kor 11, där han talar om Herrens bord i vers 27:

"Den som nu på ett ovärdigt sätt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han försyndar sig på Herrens lekamen och blod."

Man kan inte gå till Herrens bord och äta precis som vid ett annat bord. Adam åt av kunskapens träd och han dog. Här ser vi att människor åt vid Herrens bord, utan att göra åtskillnad — utan att tänka, utan att värdera.

Vi ser att det finns många exempel i bibeln på att Gud, Jesus och apostlarna förmanar oss, uppmuntrar oss att äta det som är gott. En kristen människa måste äta av Guds ord, av den lära som Gud har gett oss. Ordet som Gud har lämnat till oss, för att vi ska bli starkare och växa upp till andlig mognad.

I Joh kan vi läsa i kap. 6 vers 57-59:

"Såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom mig. Så är det med det bröd som har kommit ned från himmelen. Det är icke såsom det fäderna fingo äta, vilka sedan dogo; den som äter detta bröd, han skall leva till evig tid."

Den som äter av detta bröd skall leva till evig tid. Här ser vi en sorts mat som har evigt värde. Alla uppmanas att äta det bröd, som är Jesus Kristus — det är Ordet.

Ibland är vi i riskzonen till att hamna i undernäring. Vi äter inte av det Gud har gett oss, eller vi äter minimalt och därför kommer många attacker, andliga sjukdomar och prövningar. Vi är svaga och orkar inte stå emot, för vår kropp har inte den rätta styrkan, den har inte tillräckligt av ordet, av Jesus, så vi klarar prövningar. Den som äter av detta bröd, han skall leva till evig tid...

I Kolosserbrevet läser vi hur aposteln Paulus tar upp det här när han talar om församlingen. Han visste, att om församlingen skall klara av att stå emot världsmakterna, alla ondskans attacker, räcker det inte med *lite* mat, med *få* Guds ord. Det är inte tillräckligt med några bibelverser som man kan. Det räcker inte med intellektuell kunskap. Guds ord måste *bo* i oss. Han säger i Kol. 3:16:

"Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan."

Rikligen — alltså med överflöd. Människor klagar ofta på att predikningarna är för långa, eller att det är för mycket bibelundervisning. Det ska vara kort, snabbt och övergå till sång

eller teater eller jag vet inte vad. Här säger Paulus: Låten Kristi Ord rikligen bo ibland eder. På samma sätt som Jesus vill bo i oss, så vill han att hans Ord ska rikligen bo i dig och mig. Du ska få erfara, att om du låter detta ske, så kommer du att bli mycket starkare, du klarar av prövningar och uppgifter som du aldrig har tänkt att du skulle klara.

Guds ord är inte neutralt, det är inte vilket ord som helst, utan det har kraft i sig. Guds ord är levande, det verkar, det öppnar och stänger. Det är Jesus själv som bor i dig om du låter hans ord bo i dig.

Sekundära verkningar

"Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder, undervisa och förmana varandra." (vers 16) Här ser vi sekundära verkningar av Guds ord, när det bor rikligen i församlingen. Gudstjänsten blir ingen monolog, inte en plattform med några aktörer. Det blir som det heter här: psalmer, lovsånger och andliga visor... Alla troende som har Guds ord i sig har någonting med

bo ibland er!

Text: MOUSSA ABNA AISSA

sig, när de kommer till gudstjänsten. De väntar inte på att någon annan ska servera eller ge, utan alla är med. Det har vi praktiserat där vi bor. Vi samlas i ett hem. Vi ställer stolarna i en ring istället för på rader, och alla har någonting att säga, alla bidrar med någonting.

"På den sista dagen i högtiden, som ock var den förnämsta, stod Jesus där och ropade och sade: "Om någon törstar, så komme han till mig och dricke..." (Joh. 7:37)

Den här högtiden håller på i ungefär sju dagar. Sista dagen kommer Jesus, när människorna har gjort allt, alla ceremonier är fullföljda, alla regler är uppfyllda. De tror att de gjort allt, som är nödvändigt och på det här sättet menar de att de nu har en plats i himmelen. Nu har vi gjort vad Gud har sagt. Punkt och slut.

Den sista dagen i högtiden... Och Jesus har följt dem varje dag. Han vet precis vad de har gjort, varje dag, varje stund, så egentligen borde han ha något annat att komma med — en uppmuntran, något positivt. Men han sa så här: *"Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger."* (vers 38)

Om någon. Om någon av dessa, som var samlade. Om någon. Inte alla. Någon som inte har blivit tillfredställd. Någon som har gjort allt man ska och ändå känner sig tom och törstig. Det här är ett religiöst problem och den som lever i den muslimska världen upptäcker det och ser det dagligen; hur folket plågar sig, hur de satsar, hur de gör allt. De har en disciplin som är ofattbar: att gå upp klockan fyra på morgonen, tvätta sig med kallt vatten, be fem gånger, fem knäböjningar. Att inte äta, inte dricka, att resa till heliga platser och offra massor av pengar och göra allt. Och ändå — sitter du tillsammans med någon av dessa och går lite på djupet i deras själ, finner du att de är törstiga.

Jesus vet om det här. Han som kom från himmelen, blev en människa, och han har sett och prövat alla de här religösa ceremonierna. Han har sett allt. Den nöd som finns i världen visste Jesus om. Han är inte en teori, han är verklighet. Han går efter verkligheten och han vet att den här högtiden inte har någonting att ge de törstiga människorna. Det finns en ande, Guds ande, den helige Ande som skall komma. *Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram såsom skriften säger...* Låten Guds ord rikligen bo ibland eder.

Låt de här vattenströmmarna flyta fram i ditt innersta! Det finns möjlighet. Om två eller tre är församlade i hans namn så är han där. Brödet är där, vattnet är där. Om du vill bli starkare, om du vill få den här källan inom dig, så finns möjlighet genom tron på honom.

Till sist läser vi Ef. 5:18: *"Dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande."* Paulus undervisar också om den helige Ande, liksom Jesus.

Du vet hur en blyg männi-

forts sid 30

KENNETH HORN, missionär i öststaterna:

En ängel – förklädd til

Ett besök i T-banan i Leningrad förändrade Kenneth Horns perspektiv. En börda lades på honom och hans fru...

Efter denna erfarenhet lämnade Kenneth sin pastorstjänst och började arbeta för kristna i öst. Han berättade om förföljelse av kristna, om hur hemmen genomsöktes och kristen litteratur beslagtogs.

Han berättade också om hur han mötte en tro på Gud och ett beroende av honom som inte är så vanligt i väst.

”Syskonen i öst är i så desperat behov av Herrens närvaro”, sa Kenneth Horn i sitt missionsföredrag under konferensen i Latorp.

Vi förmedlar det här till MR:s läsare.

Foto: KJELL HELLSTRÖM

rysk officer – hjälpte oss

Vi vill dela med er och även informera om vårt missionsarbete som Gud har kallat oss till. Det är några bibliska principer som jag tror är de viktigaste principerna för allt missionsarbete och för allt kristet arbete överhuvudtaget.

— Om du inte själv vill gå med, så låt oss icke alls draga upp härifrån. (2 Mos. 33:15)

Här har vi de stora bibliska principerna. Om Herren inte går med mig då skall vi inte gå.

Gud har kallat min fru och mig att tjäna honom bakom järnridån. Vi har upptäckt mer och mer och sagt både till varandra och till andra: "Vi vill inte gå om inte Herren själv går med oss." Jag vill tala om de här viktiga principerna, Herrens närvaro och hur vi kan tillämpa det på arbetet och i våra liv.

Först vill jag berätta bakgrunden hur min fru och jag kom in i det här arbetet. För fyra år sedan hade vi privilegiet att leda ett par till Herren i vår hemstad i Californien. De råkade vara från Finland — en vetenskapsman och hans fru. De kom verkligen in i en tjänst för Jesus och när de återvände till Finland så vittnade de över hela landet. De inbjöd oss att komma dit och predika på olika platser i Finland. Vi såg att den Gud som verkade i USA också var den Gud som verkade i Finland.

Anledningen till att jag berättar det här är att det var dörren Gud använde för att vägleda oss in bakom järnridån. När vi var i Finland hade vi tillfälle att för första gången resa till Sovjetunionen. Vi åkte till Leningrad och jag kommer ihåg när vi kom upp från tunnelbanan i Leningrad, så gjorde jag en upplevelse som verkligen förändrade mitt liv. Vi hade varit i T-banorna i andra städer, men vi har aldrig varit i ett tunnelbanesystem som är så högt upp som det i Leningrad. Det var som att gå uppför Jakobs stege. Man kunde se hundratals människor åka upp och ner i hissarna.

När vi var halvvägs upp i rulltrappan, så ändrades mitt perspektiv och jag började se människor som kom högst upp ifrån och gick ner i jordens innandöme, dussintals och åter dussintals ryska människor. När vi åkte med den här rulltrappan grep den helige Ande mitt hjärta och sa till mig: "Den stora majoriteten av detta folk har inte evangelium, de har inte sett en bibel, de har inte fått en chans att ta emot Jesus Kristus." När jag tittade på hur människorna var på väg ner för rulltrappan ner i jordens innandöme var det som jag såg dem på väg ner i helvetet. Jag såg de stora behoven, människor som Jesus Kristus hade dött för, de hade inte biblar och kunde inte få Guds ord. De levde sina liv och dog och gick till helvetet utan Kristus. Mitt hjärta brast och en börda las på mig där — en börda som aldrig kommer att lämna mig. När vi kom ut igen kunde jag inte hålla tillbaka tårarna och jag började gråta, på grund av alla de förlorade själarna som var utan Jesus Kristus. Denna erfarenhet förändrade mitt liv och jag visste att vi skulle komma tillbaka.

För två år sedan arrangerades en resa för oss för att vi skulle komma bakom järnridån. Vi tillbringade fem veckor och arbetade i första hand i Östeuropa. Efter den resan återvände vi hem och Gud fortsatte att verka och människor blev frälsta och församligen växte. Fortfarande fanns det i mitt hjärta den här brinnande önskan att återvända till Östeuropa för att arbeta där och samtidigt också vara ett språkrör för de östeuropeiska kristna.

För några månader sedan talade den helige Ande till mig och sa att tiden var inne att börja förberedelserna att lämna min församling och resa på heltid för att arbeta bakom järnridån. Nu är vi här för att göra vår tredje resa bakom järnridån. När vi återvänder skall vi göra allt vi kan för att dela sanningen om vad som händer bakom järnridån med människor i vårt land och på andra platser.

När jag talar i ett fritt land som t ex Sverige är mitt mål att förmedla den här bördan till kristna som jag talar till. Idag är mitt mål att dela sanningen om vad som händer bakom järnridån och be er att tillsammans med mig bedja för våra bröder och systrar bakom järnridån. De ÄR våra bröder och systrar.

Vi har ett hopp som Mose också sa, och det är att den helige Ande går med oss. Jag vill dela några illustrationer om varför Herrens ande är viktig bakom järnridån, varför det är viktigt för de kristna som bor där och varför det är viktigt för dem som tjänar Gud där att ha Hans närvaro.

Den nya öppenheten — glasnost

För två år sedan när vi åkte till Sovjet var det före glasnost och den här gången ville vi pröva den här nya öppenheten.... För två år sedan var det väldigt annorlunda och en av sakerna vi skulle göra var att ge biblar och kristen litteratur. Då var det illegalt och man förväntade sig inte att vi skulle göra det. Men det finns en högre lag än människors lag som det sägs i Apg. 5:39: *"Man måste lyda Gud mer än människor".* Vi måste lyda människors lagar tills de kolliderar med Guds lag — då lyder vi Gud. Så vi tog med oss biblar och kristen litteratur och bröt mot lagarna. När vi stod i kön med en stor väska och några små väskor och alla väskorna var packade med kristen litteratur och biblar, så bad vi att Gud skulle hjälpa oss så vi kunde få med oss det in i Sovjetunionen.

Jag trodde inte att vi var nervösa, men jag gjorde någonting som kanske visade att jag var nervös. Vi såg på dem som stod framför oss, hur man letade igenom deras bagage väldigt noga. Vakterna gick igenom deras bagage, de slet upp kläder som låg i väskorna och letade överallt och vi såg hur man konfiskerade mycket av det som fanns i väskorna; kassetter och tidningar från väst — allt som påminde eller talade om väst konfiskerades. Vi visste att det skulle bli omöjligt att få in biblarna i landet om inte Guds ande gjorde någonting. Som jag sa, jag trodde inte att jag var nervös och vi kom längre och längre fram i den här kön fram till den punkt då de skulle gå igenom vårt bagage.

Först måste bagaget gå igenom en slags röntgenapparat och efter det öppnar man väskorna. Teknologin som finns i tullen i Sovjet ligger långt efter den vi har i väst och det brukade vara så att maskinen förstörde film som fanns i kameror. Jag stod där och funderade om den här apparaten skulle förstöra den film som fanns i kamerorna i väskan, så jag vände mig till min fru, och jag ville säga: "Jag undrar om vi ska ta ut kamerorna ur väskan?" men istället sa jag: "Jag undrar om vi ska ta biblarna ur väskan?" Jag upplevde att jag hade skrikit ut det här inför hela världen och förstod att nu var det slut.

forts sid 32

ISRAEL—ETT...

forts fr sid 13

var knappt proklamerad förrän fem arabiska grannstater invaderade landet. Den egyptiska armén kom från söder genom Sinai. I Jordandalen kom Jordans arabiska legion, tillsammans med irakiska styrkor. På båda sidor om Gennesarets sjö kom den syriska armén. Kungaraelerna bli tvingade att utkämpa flera nya krig för att försvara sitt land, men trots alla offer hade sionismens dröm gått i uppfyllelse: Den vandrande juden hade fått ett hem i förfädernas land.

Suezkrisen

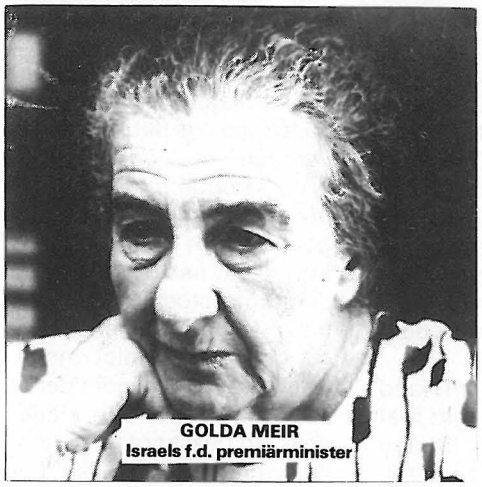
Förhållandena till arabstaterna förblev ett ständigt problem för de israeliska ledarna — speciellt efter att arabländerna började att kanalnationaliseringen var att stänga den för all israelisk genomgång. Nasser tog också de arabiska palestinierna under sina vingars skugga och proklamerade att de nu var en del av "den arabiska nationen" som skulle återfödas till storhet.

Den 29 oktober släpper Israel 350 fallskärmssoldater över Sinai i Egypten. Målet är uppenbarligen Suezkanalen. Dagen efter bombarde-

berna hade tagit hand om. Israel får sina garantier och återtåget genom Sinai är som en triumffärd för den 8 år gamla nationen.

Sexdagarskriget

1963 efterträder försvarsministern från kriget 1948 *Lewi Eshkol* Ben Gurion som statsminister. Det moderna Israel hade till nu vilat på tre stora mäns skuldror; Theodor Herzl som såg synerna,

GOLDA MEIR
Israels f.d. premiärminister

GOLDA MEIR var vid staten Israels proklamation en av Ben Gurions närmaste medarbetare. Sedan också ambassadör i Moskva, socialminister och 1969 premiärminister.

Israels förste statsminister BEN GURION, ledde landet 1948-63 med ett kortare avbrott. Han har kommit att bli själva symbolen för "Eretz-Israel". En liten man med stora visioner.

BEN GURION
Israels f.d. premiärminister

dömet i Egypten, Transjordanien och Irak och republiken Syrien och Libanon går alltså till krig mot den lilla staten Israel som hade "upprättat sig själv". Siffrorna var 650 000 mot 40 miljoner. Utgången av kriget verkade klar — men alla spådomar kom på skam. Med livet som insats var Israel redo att försvara sitt nya fädernesland och mer än 6 000 israeler miste också livet i kampen under det första året. FN:s medlare, svensken greve Folke Bernadotte, lyckades få till stånd en månads vapenvila, men i juli blossade striden upp igen och det lilla men enade Israel visade sig vara de gigantiska men splittrade araberna överlägsna.

Då ett år hade gått efter proklamationen av staten Israel hade de inte bara överlevt, men utvidgat sin areal med en tredjedel.

Det första valet i Israel ägde rum i januari 1949 och resulterade i att David Ben Gurion, arbetarpartiets ledare, bildade en samlingsregering. Chaim Weizmann blev vald till landets förste president i februari och i maj blev landet upptaget i FN.

De följande åren skulle israelerna bli tvingade att utkämpa flera nya krig för att försvara sitt land, men trots alla offer hade sionismens dröm gått i uppfyllelse: Den vandrande juden hade fått ett hem i förfädernas land.

Suezkrisen

Förhållandena till arabstaterna förblev ett ständigt problem för de israeliska ledarna — speciellt efter att arabländerna började att kanalnationaliseringen var att stänga den för all israelisk genomgång. Nasser tog också de arabiska palestinierna under sina vingars skugga och proklamerade att de nu var en del av "den arabiska nationen" som skulle återfödas till storhet.

Den 29 oktober släpper Israel 350 fallskärmssoldater över Sinai i Egypten. Målet är uppenbarligen Suezkanalen. Dagen efter bombarderar Storbritannien och Frankrike egyptiska flygplatser. Nationaliseringen av Suez skall hämnas. Att Storbritannien, Frankrike och Israel skulle stå samman i slaget om Suez var avtalad politik, men det visar sig att de europeiska giganterna totalt hade mist sin tidigare storslagenhet. Inte ens en gång det diplomatiska trycket kan deras trupper motstå och Israel blir ensam i striden. Israeliska tanks rasar fram mot det strategiska Charm El Sheik och general Moshe Dayan driver den egyptiska hären bort från Sinai och bryter blockaden i Akaba-bukten.

Den 1 november kommer generalförsamlingen i FN samman till krismöte. USA och Sovjet "står samman" om fördömelsen av Israel, Storbritannien och Frankrike, något som betyder slutet för engelsmännens och fransmännens fria inflytande i Mellanöstern. Israelerna gör det klart att deras trupper kan dras tillbaka mot att FN säkrar frihet för skeppstrafiken i kanalen och övervakning av Gasaremsan, ett landområde FN:s delningsplan från 1947 lovat Israel, men som araberna hade tagit hand om. Israel får sina garantier och återtåget genom Sinai är som en triumffärd för den 8 år gamla nationen.

Sexdagarskriget

1963 efterträder försvarsministern från kriget 1948 *Lewi Eshkol* Ben Gurion som statsminister. Det moderna Israel hade till nu vilat på tre stora mäns skuldror; Theodor Herzl som såg synerna, Chaim Weizmann som förde dem ut i praktisk politik och David Ben Gurion som gjorde verklighet av dem. Lewi Eshkol finner sig väl tillrätta i raden bland de stora.

Efter att israelerna drog sig tillbaka från Suez 1956 upprättade FN en buffertzon i Sinai. Detta säkrade tillsynes gränsen i söder. Mera osäkert var det däremot i norr där det särdeles fientligt inställda Syrien höll de strategiskt viktiga Golanhöjderna, samt i öster där kung Husseins trupper stod klara till strid, efter hårt tryck från Egypten, Syrien och Irak.

I mitten av maj 1967 tillspetsades situationen. Syrien trappade upp och började bombardemang av israeliska nybyggarområden och appellerade till Nasser om förberedelse till nytt krig. Den 16 maj begärde Nasser att FN-styrkorna skulle bort från Sinai och med förundran kunde världen konstatera att dåvarande generalsekreteraren i FN, U. Thant omedelbart tillmötesgick Egyptens krav i det han hänvisade till att Sinai var egyptiskt territorium. Inom en veckas tid ryckte 80 000 egyptiska soldater in på halvön, väl utrustade med sov-

jetiskt flyg och tanks. Tiransundet blev åter blockerat för israeliska båtar.

Förutom 80 000 man i Sinai hade egypterna 60 000 man i reserv längs västsidan av Suez. Syrien mönstrade 50 000 man, väl utrustade från Sovjet, och Jordan hade ungefär samma antal. Israels här bestod av 70 000 man, men med möjligheter till att mobilisera ett större antal reservtrupper. Israels strategi var enkel: Angrepp är bästa försvar.

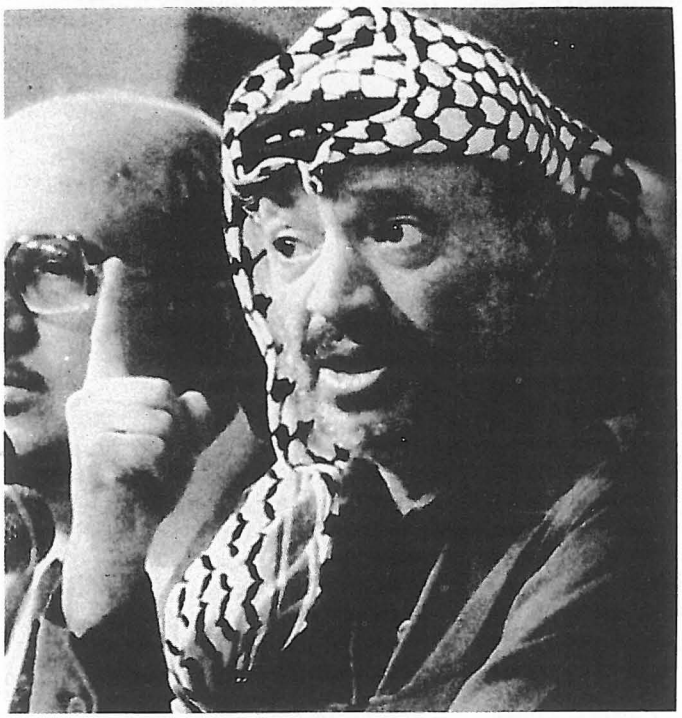
I dessa ödesdigra dagar, juni 1967, finns det många namn som lyser i den judiska historien. Vi har nämnt *Levi Eshkol.* Vi bör nämna strategen *Yizhak Rabin,* utrikesministern *Abba Eban,* generalerna *Tal, Joffe* och *Sharon,* och sist men inte minst den nyutnämnde försvarsministern *Moshe Dayan,* segerherren från Sinaifälttåget 1956.

Tidigt på morgonen den 5 juni flyger våg på våg av israeliska jaktflyg snett över Medelhavet och direkt in på Egyptens territorium. De flyger så lågt att de inte blir registrerade på egyptiska radarskärmar och med en otrolig precision bombar de Nassers krigsflyg som ännu står på marken. Innan dagen är slut är över 300 egyptiska maskiner ödelagda. Israeliskt flyg gör liknande angrepp på flygplatser i Jordan, Syrien och Irak och 100 nya flygvrak kan registreras. En äventyrlig mobilisering tar form i Israel. Då kvällen bryter in den 7 juni är 235 000 judar vapenförande.

Nasser svarade på angreppen med att proklamera att israelerna skulle vara kastade i havet inom loppet av fyra dagar. Entusiasmen bland araberna är enorm. Tusentals och åter tusentals av kamplystna anmäler sig frivilligt. Äntligen skall den förhatliga judestaten utplånas.

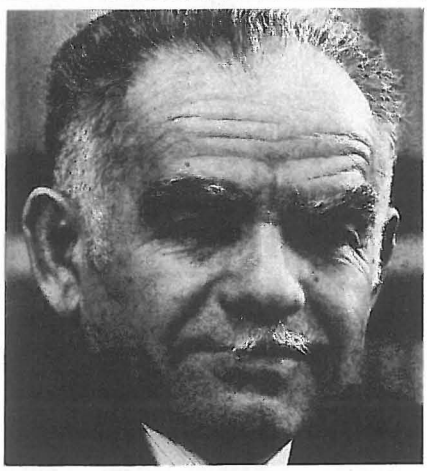
Arabernas nederlag blir totalt. Inom loppet av 6 dagar har Israel ödelagt eller erövrat 430 flyg och 800 stridsvagnar och tillfogat Egypten, Jordan och Syrien en förlust på ca 15 000 man. Av judarna saknas 803 man och 39 flyg. Efter 6 dagar i krig har nationen Israel med en ungefärlig areal på 20 500 km² fått kontrollen över 68 500 km². Styrkan på Golan är totalt tillintetgjord och hela området är under israeliskt kommando.

Onsdag den 7 juni kl. 14.00 hålls en märklig gudstjänst. Efter blodig kamp bryter israeliska soldater igenom portarna i det gamla Jerusalem och banar sig väg till Kotel Hama'aravi, Västmuren, Klagomuren — den sista resten av det gamla templet. En skäggig rabin blåser i shofaren, bockhornet, som tecken på att den heliga staden åter är i judiska händer. Så långt man kan följa den judiska påskgudstjänstens historia tillbaka i medeltiden har den alltid slutat med orden: Le shana haba be Jerusjalajim — nästa år i Jerusalem. Den här dagen uttrycker Moshe Dayan tankarna för ett samlat folk med följande ord: "Vi har nu kommit tillbaka till den heligaste av heliga platser för att aldrig mer skiljas från den."

"Med vem skall jag stifta fred vid en internationell konferens — med mina fiender, med den israeliska regeringen?" undrar YASSIR ARAFAT. Ledare för organisationerna Fatah (Palestinas nationella frigörelseorg.) och PLO (Palestinas frigörelseorg.), två organisationer som tillsammans med PFLP börjar det historien skall kalla för "utmattningskriget" mot Israel, genom ständiga småangrepp och luftterror.

YITZHAK SHAMIR (th) var under tiden före befrielsen verksam i Irgun. Tidigt ledare på högerkanten och medarbetare till Menachim Begin (Likudledare och premiärminister 77-83). Vid Begins avgång premiärminister och vid valet 1984 blir Shamir utrikesminister och SIMON PERES premiärminister i den koalitionsregering som bildades efter valet 1984 mellan Likud och Mapai. Mellan 1986-88 är Peres utrikesminister och Shamir premiärminister. Simon Peres betraktades allmänt som opersonlig och utan karisma, men blev under sina år som premiärminister mycket uppskattad.

Utmattningskriget

Efter Levi Eshkols död 1969 blir Golda Meir statsminister, över 70 år gammal. Hennes regeringsperiod präglas av diplomati — och öppna konflikter. Den 22 november 1967 skrev de inblandade parterna i Mellanösternkonflikten under en FN-resolution som lovade Israel att erkänna landets rätt till att "leva i fred innanför säkra och erkända gränser." Erkännandet var knutet till israelisk överlåtelse från "des territories occupés", som det hette i den franska texten, eller "from territories occupied in the recent conflict" som den engelska texten uttryckte det. De följande sex årens diplomati bestod i att tolka resolutionstexten. Var det den franska eller den engelska varianten som skulle bilda underlaget för en fredsordning?

Efter sex-dagarskriget blir ledaren för organisationen *Fatah* (Palestinas nationella frigörelseorganisation) *Yasser Arafat* också ordförande för *PLO* (Palestinas frigörelseorganisation), två organisationer som tillsammans med *PFLP* (Folkfronten för Palestinas frigörelse) börjar det historien skall kalla för "utmattningskriget" mot Israel, genom ständiga "småangrepp" och luftterror. De första flygkapningarna i världen, utanför amerikansk

forts sid 26

Tidigt på morgonen den 5 juni 1967 flyger våg på våg av israeliska jaktflyg snett över Medelhavet och direkt in på Egyptens territorium. De flyger så lågt att de inte blir registrerade på egyptiska radarskärmar och med en otrolig precision bombar de Nassers krigsflyg som ännu står på marken. Innan dagen är slut är över 300 egyptiska maskiner ödelagda. Israeliskt flyg gör liknande angrepp på flygplatser i Jordan, Syrien och Irak och 100 nya flygvrak kan registreras. En äventyrlig mobilisering tar form i Israel. Då kvällen bryter in den 7 juni är 235 000 judar vapenförande.

ISRAEL—ETT...

forts fr sid 25

jord, ser dagens ljus. 1970 tröttnar däremot Jordans kung Hussein på de palestinska gerillastyrkorna i Jordan och jagar ut dem ur landet. Kort därefter dör Nasser i Egypten och efterträdes av sin "raka motsats", *Anwar Sadat.*

Sadat är en taktiker och utnyttjar tiden till att studera orsakerna till Egyptens nederlag 1967. Med Syriens president *Hafez Assad* som kontaktman tar Sadat hösten 1972 kontakt med Moskva och från början av 1973 börjar åter vapenströmmen till Egypten.

Yom Kippur

6 oktober under Yom Kippur, Israels försoningsfest, öppnar 1 000 egyptiska kanoner eld mot Israel. De israeliska ställningarna försvarades av endast 436 man, medan första angreppsvågen från egyptisk sida bestod av 8 000 soldater. Det israeliska försvaret Zahal möttes av ett motstånd de icke tidigare hade upplevt och blev på grund av Yom Kippurfesten mer eller mindre "tagna på sängen".

Syrien, Egypten, Irak och Jordan var välutrustat med bl a sovjetiska SAM-6 raketer. Redan söndag kväll lyckades ändå den kallblodiga israeliska överkommendanten på nordfronten *Yitzhak Hofni* att stoppa de syriska framryckningarna och måndag morgon vände kriget i nord till israelisk fördel. Syrierna blev jagade upp i Golanbergen och vidare över den gamla vapenvilelinjen längs vägen till Damaskus. Efter en veckas krig stod de bara 35 km från den syriska huvudstaden.

Egypterna ryckte fram på sydkanten, men 15 oktober möttes de av general *Ariel Sharons* "Afrikakorps". Egypten var hotat av katastrof. Lördagen den 20, fjorton dagar efter krigsutbrottet kom ett samfällt sovjetiskt-amerikanskt förslag till vapenvila (Bresjnev/Kissinger), en vapenvila som blev bruten av båda parter, men åter undertecknad den 22 oktober och nu respekterad.

Kriget visade sig vara kostbart för Israel, — och Golda Meir. Kritiken mot henne ökar, då de flesta menar att landets försvar var dåligt förberett och *Yitzhak Rabin* blir Israels regeringschef i juni 1974.

Fredsavtalen

Det är "skytteldiplomatin" (Kissinger) som sätter sin prägel på Mellanöstern i tiden från 1974 och fram till fredsavtalen med Egypten mars 1979. Vid valet i Israel 1977 går den tidigare "Irgun"-ledaren *Menachem Begin* segrande ut i kampen om statsministertaburetten i och med Likudpartiets valseger. Begin markerade sig starkt genom sin stela hållning i Västbanken-konflikten. De landområden Israel ockuperade 1967 *skall inte* överges, var Begins politik.

Taktikern Sadat överraskar hela världen då han i november 1977 deklarerar sig villig att resa till Jerusalem för att framlägga de arabiska synpunkterna för den israeliska nationalförsamlingen Knesset. Begin tog Sadat på orden och då den egyptiske presidenten satte sin fot på israelisk jord, gjorde han det som den förste arabiske topp-politikern sedan 1948. Ett år senare får vi ramavtalen i Camp David (Carter) som leder fram till att de två statsmännen Sadat/Begin undertecknar fredsavtalen mars 1979, efter 31 års krig mellan de två länderna. 1980 upprättas diplomatiska förbindelser.

Den 6 oktober 1981 blir Sadat mördad och vicepresident *Hosni Mubarak* blir ny statschef i Egypten. Mubarak och Begin enas om att fullfölja fredsavtalets alla punkter, också det som inbegriper israelisk reträtt från Sinai. 25 april 1982 blir halvön åter egyptiskt territorium trots våldsamma protester från judarna — mest riktat mot sin egen Begin.

Libanonkrisen

Den 6 juni 1982 går israelerna till hårt angrepp på palestinska baser i Libanon. Med hundratals olika stridsvagnar går israelerna över gränsen med 20 000 soldater på tre fronter. Målet är att tvinga PLO-gerillan 40 km bort från Israels gräns.

Sedan Yasser Arafat och PLO blivit utkastade från Jordan på 70-talet hade de upprättat sitt huvudkvarter i Libanons huvudstad Beirut, och därifrån utfört ständiga raider och terrorhandlingar in på israeliskt område.

Parallellt med den israeliska invasionen, går också Syrien in i Libanon med en 40 000 man stor "fredsbevarande styrka".

Den 10 juni kommer det till kraftiga sammanstötningar mellan israeliska och syriska trupper, där israelerna praktiskt taget tillintetgör alla syriska raketbatterier i den viktiga Bekaadalen. Hjärnan bakom den israeliska framryckningen är försvarsminister *Ariel Sharon.*

I FN fördömer säkerhetsrådet ensidigt den israeliska invasionen. 29 augusti 1982 tvingas Arafat och hans 7 000 PLO-soldater till att överge Beirut och "fördelas" bl a på Tunisien, Syrien och Irak. Knappt tre veckor senare går israeliska soldater in i de palestinska flyktinglägren Sabra och Shatila. Begin hävdar att 2 000 gerillasoldater tillhörande PLO är kvar i Beirut, och uppehåller sig i lägren. Massakrerna som följer fördöms av FN och leder till att en israelisk granskningskommission blir upprättad för att närmare undersöka handlingarna. I februari 1983 avgår Sharon som ett resultat av kommissionens arbete. Även Begin får skarp kritik och väljer att lämna sin ställning i augusti. Den 21 september blir *Yitzak Shamir* statsminister, ett halvt år efter att *Chaim Hertzog* blir vald till Israels 6:e president.

Israel har på denna tid retirerat från Libanon och i landet i norr rasar ett blodigt inbördeskrig. Från Syrien meddelas att Yassir Arafat är utvisad efter att öppet ha kritiserat president Assad.

I valet juli 1984 blir det "dött lopp" mellan *Yitzak Shamir* och *Shimon Perez,* och en underlig samarbetsregering tar nu form; Perez skall fungera som minister i två år — och Shamir skall ta nästa tvåårsperiod.

Palestinaproblemet

Julhelgen 1987 blossar det upp våldsamma oroligheter bland palestinierna på den ockuperade *Västbanken* och i *Gasa.* Israeliska soldater rycker in och slår kraftigt ner uppploppsmakarna — något som leder till en fördömelseresolution i FN. Från Libanon noterar vi att PLO åter är tillbaka i Beirut med drygt 7 000 man.

Oron på de drygt 20 år gamla ockuperade områdena har fört till djup splittring bland det israeliska folket.

Perez (som nu är utrikesminister) har signalerat att han kan tänka sig att överlämna områdena till Jordan — för fredens skull. Statsminister Shamir har offentligt kallat dessa tankar för förräderi. Till hösten är det nyval och dragkampen är igång: Västbanken och Gasa är hett valstoff.

Internationellt är den sittande regeringen i Jerusalem isolerad. FN:s säkerhetsråd kritiserar åter hårt Shamirs politik.

I februari månad står Arafat fram och förkunnar stolt att oron på Västbanken och i Gasa är hans och hans organisations verk.

USA:s utrikesminister Shultz har övertagit skyttediplomatins roll, utan att någon lösning av konflikten därför syns komma närmare.

Den 15 april 1988 blir PLO:s viceledare *Khalil al-Wazir* (med kodnamnet Abu Jihad) skjuten och dödad utanför organisationens huvudkvarter i Tunis. Jihad blev räknad som ansvarig för oron i Gasa. Israels underrättelsetjänst blev omedelbart anklagad för mordet.

Mordet blev en samlande faktor för araberna i det ständigt ökande motståndet mot Israel. Den 24 april hälsas Arafat åter välkommen till Syrien av president Assad. Utvisningen av PLO-chefen 1983 är glömd. Nya "samarbetsavtal" ingås. En ny israelkonflikt lurar på ytan — med så gott som en samlad värld bakom kravet på självstyre — och ett eget land för palestinierna på Västbanken och i Gasa.

Tecken i tiden

Ovanstående är en kortfattad exposé över Israels stormfulla, 40-åriga historia.

För en vaken bibelläsare är judarnas återkomst från diasporan, upprättelsen av staten Israel, erövringen av Jerusalem, Gasa och Västbanken, säkra tecken i tiden.

Jesus själv uttryckte händelserna med följande ord: "...och han skall sända ut sina änglar — och de skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken..." (Matt. 24:31)

"...och Jerusalem skall ligga nedtrampat av hedningarna intill hedningarnas tider är tillända..." (Luk. 21:24)

"Se på fikonträdet (bibelns bildspråk för nationen Israel). Så snart det spricker ut ... då vet ni att sommaren är nära... Sannerligen: detta släkte (det grekiska *gensa* generation) skall ingalunda förgås förrän allt detta sker." (Luk. 21:29-31)

Västbanken eller Judeen och Samaria som judarna föredrar att kalla det, möter vi hos profeten Jeremia: "Ännu en gång skall du plantera vingårdar på Samarias berg, de som planterar dem, skall också tas i bruk ... då vill jag beså Israels land och Juda land..." (Jer. 31:5 och 27)

Silo, Tekoa, Mikmas, Betel och många många flera — idag registreras de åter på Samarias berg och i Juda land i form av nya israeliska bosättningar på Västbanken.

Palestiniernas framtid menar vi kunna se i den gamla profetian om Ismael i 1 Mos. 16:12: "...och han skall bli lik en vildåsna...och han skall bo gentemot sina bröder."

Landet i öst, Jordan, skall åter tvingas att öppna sina gränser för de fosterlandssökande palestinierna.

Jesus kommer snart!

Text: MAY-GRETHE NORBERG

Hör du de orden inom dig? Är det en längtan och befrielse?

Se dagen kommer
med bud om sommar
sommar i all evighet
Jesus vi väntar
bruden han hämtar
o, vilken skön härlighet.

Känner du glädje inför detta? Du kanske har varit frälst några, ja, till och med många år. Tycker att jag är ju en kristen, en bra människa. "Allt står väl till." Eller känner du dig likgiltig inför framtiden, kanske till och med misslyckad.

"Jag kommer nog inte längre på vägen, för mig finns det inget hopp." Du börjar se dig runt omkring på allt som lockar i världen. I stället för att hålla dig till centrum som du mycket väl vet är Jesus Kristus.

Du börjar tycka att bibelläsning och bön inte är så viktigt längre, mötena hinner du absolut inte med. Det är så mycket praktiskt runt omkring dig som du tycker är viktigare. Men du, än en gång finns det hopp, än en gång kan du komma till källan. Jesus Kristus vill ta hand om just ditt liv, förvandla just din situation.

Det står i bibeln att man inte skall förhärda sitt hjärta — bli hård. Visar du och jag ödmjukhet inför Jesus, förlåter han oss. Han har mera nåd att ge än vad du och jag kan tänka.

I Jesaja 55:6 står det så här: *"Söken Herren, medan han låter sig finnas, åkallen honom, medan han är nära."*

Tänk om du och jag, som vet om Jesus, inte skulle vara redo den dagen han kommer! Vi som gått ut här på jorden med orden om att vi är kristna.

Fortsättningen i Jesaja 55:7 och 8: *"Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren så skall han förbarma sig över honom och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse. Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren."*

Jesu plan med oss som är frälsta är ju att människor vi möter i vår vardag ska få höra om honom. Men hur går det om vi är likgiltiga?

I Jesaja 57:15 står det: *"Ty så säger Herren, den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid. Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande. Ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan."*

Jesus vill ha ditt liv i sina händer, men det kanske blir något annat än vad du har tänkt dig.

Jag kommer att tänka på Jesus som krukmakaren. *"När kärlet som krukmakaren höll på att göra av leret, misslyckades i hans hand, begynte han om igen och gjorde därav ett kärl så som han ville ha det gjort." (Jer. 18:4)*

Låt Jesus återigen ta hand om ditt liv. Låt honom öppna dina ögon så att du åter kan se vägen klar.

Vi som är frälsta får uppmuntra varandra att hålla ut sista tiden innan Jesus kommer tillbaka. Hålla fast vid det vi har fått, jaga mot målet för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus.

"Vi åter hava vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare, vilken skall så förvandla vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp — genom den kraft varmed han ock kan underlägga sig allt." (Fil. 3:20-21)

Jesus Kristus är trofast, han vakar över dig och mig som en herde gör med sina får. Känner du dig som ett bortsprunget sådant? Vänd åter till herdefamnen! Det är bara Jesus som kan vederkvicka din själ och föra dig på rätt väg.

ENDRÄKTEN...

forts fr sid 9

Många människor blir frälsta, och sedan glider de ur nåden och hamnar i en gärningslära. Det är vanligt hos människor som gjort en karismatisk upplevelse. Sedan ser vi hur de teologiska systemen utvecklas, och till vår stora förvåning upptäcker vi vilken distans det är mellan olika kyrkoriktningar. Men när vi kommer till kärnproblematiken, grundfrågorna, då upptäcker vi en väsenslikhet, just med avseende på t ex gärningsläran, som den återfinns både i den karismatiska rörelsen, pingströrelsen och katolska kyrkan.

Det är få människor som kan se några likheter mellan den katolska traditionen och pingströrelsen och det beror på att man ser på deras liturgi. Men det som är viktigt i sammanhanget är frukten det åstadkommer. Vad leder det fram till? Leder det fram till frigjorda och gudsmedvetna människor som är medvetna om sin utrustning? Fastän detta är enkelt och klart uttalat i bibeln, är det svårt att tala om, det är som vore det en djungel av olika åsikter, och människan har sitt sinne fullt med tankar, meningar och inte minst fördomar som hon blivit preparerad med.

Rätta proportioner

Endräkten kan inte upprättas genom någon form av organisation eller administration — den kan inte upprättas på annat sätt än att var och en personligen gör en förnyad och djupgående upplevelse vid korset. Där får vi rätta proportioner och börjar uppleva skammen över självgodheten, fariseismen, lättjan, försumligheterna och ljumheten. Guds folk måste komma till korset för att göra sig av med sina bördor och befrias från allt som tynger. Då skulle de uppleva identifikation och enhet med honom som hänger där på korset. Han hänger inte där *istället* för oss som vi ibland säger, men *vi* hänger där med honom.

Vi har inga andra uppgifter, funktioner eller makt än den helige Ande har utrustat oss med. Vi kan inte använda den utifrån religiösa föreställningar och mönster, vi måste bli livsförmedlande lemmar som kan kanalisera detta Andens liv. Här ligger problemet — vi måste till korset!

Guds rike inget kösamhälle

Det heter om Jesus, att han ville lära dem att de alltid borde bedja. Guds rike är inget kösamhälle, där man måste stå i långa köer, för att komma åt allmosor. Vi sitter inte vid livets allfartsvägar och ber om en allmosa. Gud har aldrig gjort oss till tiggare, han har gjort oss till trons människor. Gud vill lyfta församlingen upp på ett andligt plan där människorna kan sitta i bänkarna och bli helbrägdagjorda genom att lyssna till Guds ords predikan. Gud vill hela varenda en, men inte efter våra konstlade mötesprogram och mönster. Han vill inte att vi ska exploatera gåvorna eller tjänsterna och genom dem berika oss materiellt eller ekonomiskt.

Vi tvingas; inte genom skjutvapen eller hot; men genom kärlekens makt, till en fördjupad bönegemenskap. Lärjungarna bad så här: "Herre, lär oss att bedja såsom Johannes lärde sina lärjungar att bedja". D v s det var frågan om ett besmittande böneliv. Om vi som Herrens vittnen blir attraherade av böneumgänget med Herren och går avsides för att vara tillsammans med honom, då kommer vi att få detta besmittande böneliv som sätter sin prägel på gemenskapen och skapar en plattform och ett nedslagsområde för den helige Ande.

Den endräkt, jag talar om, är en förutsättning för det bibeln kallar andeutgjutelse. Man upplever inte endräkten genom Anden — endräkten är en förutsättning för Andens uppenbarelse. Endräkten upprättas inte i övre salen, endräkten upprättas vid Golgata. När man har upprättat denna förbrödring vid Golgata och förenats omkring Honom vid korset då kommer också de rätta böneämnena fram.

I Jakobs brev har vi en beskrivning som är väldigt träffande på den människa som antingen aldrig varit vid korset, eller som har glidit bort från centrum och blivit periferisk. Det är med vånda man läser sådana texter och ibland önskar man nästan att man kunde ta bort dem från skriften. De avslöjar ju de verkliga förhållandena, utan någon som helst, skön- eller svartmålning. Det heter: *"Varav uppkomma strider, och varav tvister ibland eder? Månne icke av de lustar som föra krig i edra lemmar? I ären fulla av begärelser, men haven dock intet; I dräpen och hysen avund, men kunnen dock intet vinna och så tvisten och striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen"*.(Jak. 4:1-2)

Det här är ingen tavla eller bibelord som man sätter inom glas och ram och placerar i vardagsrummet eller ovanför skrivbordet och man läser sällan dessa ord. Det är självklart det är smärtsamt att höra en sådan nedvärdering av de religiösa aktiviteterna. Så fortsätter det: *"Dock I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra lustar förslösa vad I fån."* (vers 3) Den här texten stämmer egentligen väldigt bra med vårt sätt att vara, vi tror att vi genom den helige Ande ska få hjälp att renodla vår egoism och sätter ofta kristna förtecken framför ting vi borde överge.

Jag ska läsa ett bibelord som är ett budskap till oss speciellt i väst; Sverige, Amerika, Västtyskland. Det är något vi behöver höra, men istället för att säga sanningen till människorna förfalskar vi ordet och så ges människor föreställningar om att nu ska det komma en andeutgjutelse som ska förändra förhållandena. Men förutsättningen för en andeutgjutelse är *omvändelse* — att man går till korset och befriar sig från sin belastning. Gud verkar genom sin församling och den blir inte skickliggjord genom teoretiska studier, religiös bildning, traditionens makt eller inflytande. Dugliggjord blir man uteslutande genom personlig erfarenhet vid korset. *"Hören nu, I rike; gråten och jämren eder över det elände som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal."* (Jak. 5:1-2)

Detta är ett budskap till oss i de rika länderna; ett budskap som naturligtvis aldrig åstadkommer några halleluja-rop eller applåder. Det står tydligt och klart, vad som ska hända med alla dessa som förtröstade på köttets resurser. Det är inte små ting köttet kan berömma sig av, men tragedin är ju att det alltid leder till samma resultat, död och åter död. Gud uppenbarar sig för oss, fast det går oss emot på alla punkter och fast det strider mot vår progressivitet och vår vilja till framgång och karriär — också i Guds rike. Vi har lärt oss vad som står i Joels andra kapitel där det står om andeutgjutelsen, men ofta förbigår vi att det börjar med utlysning av en helig fasta. Det är upptakten! Endräkten skapas alltid vid korset, vi måste kapitulera vid korset.

Vad är det som är nödvändigt om vi ska nå fram till det bibeln genom den helige Ande ger oss löfte om? Om vi försöker testa behoven, vad är det för behov vi har mer än något annat? Är det sångare och aktörer, professionella artister, skådespelare och förkunnare? Är det kristenhetens mest angelägna och viktiga behov? Jag tror inte det. Vad kristenheten behöver, är förebedjare!

Alla är samlare

Jag vill inte tala om den upp och nervända världen, men jag skulle vilja tala om den upp och nervända församlingen, den har blivit alltmer som världen. Vem skulle gå till ett bönemöte? Ingen! Vi tror inte på det men vi sitter och sjunger: *"Låt Anden falla över oss som fordom..."* och låtsas som om vi menar det. Men vad är vi sysselsatta med, vad är det för intressen vi tillvaratar, vilka resurser vårdar vi, vad är det vi samlar? Alla är vi samlare, men frågan är, om vi samlar på jorden, eller om vi samlar i himlen. Har religionen blivit ett medel att göra oss allt mer säkra och trygga i vårt avfall, i vår materialism och självupptagenhet?

Inför valåret 1988 vill jag ge ett underbart program! Vi är föremål för en uppmärksamhet som aldrig tidigare, man pockar på vår upmärksamhet och vårt engagemang. Det finns inget samhälle som kan leva lyckligt utan Gud och om vi nu ska rösta på någon, ska vi rösta på Herren Gud. Det är vad vi behöver göra — inte bara lägga en röstsedel i valurnan, men krypa ner på knä och bedja om gudomlig myndighet, så att vi kan driva främmande härar på flykten. Det kan vi göra om vi går inför Gud. Vi inbillar oss

forts sid 31

Kampanjresor i södra Sverige

Provokativa möten ådrog sig pressens uppmärksamhet. Torgmöten och traktatutdelning var också en stor del av kampanjens innehåll.

Barnens demonstration utanför rättegångssalen uppmärksammades av pressen.

Sedan Arne Imsen frikänts i tingsrätten, där han anklagats för "uppvigling" och med den publicitet hela saken förde med sig, har han nu gjort en "kampanjresa" i Sverige.

Citatet kommer från en tidning som meddelade att Imsen skulle resa genom Sverige och proklamera för agan, då han nu blivit frikänd. Hur framtoningen i pressen var — kvar står att kampanjmöten har hållits på ett antal platser.

Det började i *Jönköping* med samling i Folkets Hus den 6 och 7 juni. *Nässjö* den 8 juni, *Linköping* 11 och 19 juni, *Malmö* 12 och 13 juni och slutligen *Karlskrona* 16 och 22 juni. Det var alltså de platser och tidpunkter där mötena hölls under juni månad, som ju avslutades med *Midsommarkonferens i Ljungsbro,* utanför Linköping.

Det var väckelsemöten, bibelundervisning och predikan av *Arne Imsen,* medan *Christina Imsen* sjöng i så gott som samtliga möten. En del möten var mer provokativa, andra mer välbesökta, medan alla så när som på något undantag ådrog sig massmedias uppmärksamhet.

Torgmöten och traktatutdelning var en stor del av kampanjens innehåll och säkerligen nåddes fler genom detta än genom de direkta väckelsemötena.

Inlägg i samhällsdebatten

Förutom dessa aktiviteter var det en annan sak som ådrog sig uppmärksamhet — först och främst från massmedias sida. Under kampanjen visades också två abortfilmer: "Det tysta skriket" och "Förnuftets förmörkelse". Båda filmerna är autentiska och producerade av en amerikansk läkare, vid namn Bernhard Nathanson.

Filmerna får väl ses som ett inlägg i abortdebatten och väckte blandade känslor och häftiga reaktioner. En blekingetidning använde en helsida till att ta avstånd från filmerna. En läkare som varit på filmvisningen ställde upp och försäkrade att "så där går det inte till". Att det inte görs exakt på det sättet i Sverige är en sak, men han menade att det överhuvudtaget var ett felaktigt och missvisande förfarande, det som framgick av filmen. Några intervjuades och alla tyckte att "filmen var obehaglig". Det var ju milt sagt, filmerna är förfärliga. Men om de kan nå sitt syfte att *väcka* — då är ju avsikten nådd.

Arne Imsen som känd opinionsbildare har gjort sig till förespråkare för de ofödda barnens rätt och riktade ett varningens ord till svenska folket som gör sig av med de ofödda barnen, medan man via sina kanoner är med och dödar massor av människor i olika delar av världen.

— Människovärdet har devalverats, utropade Imsen och visade några exempel på hur humanismen urholkat människovärdet och gjort det relativt...

Hela den här kampanjen var lärorik och uppfordrande för dem som var med. Att möta människors reaktioner, att ställas inför behov och möjligheter var i sig en väckelsesignal. Det gäller att ropa ut ett varningens ord till människorna, men också peka på att det finns ett försoningens ämbete. "Å Kristi vägnar äro vi alltså sändebud, låten försona eder med Gud."

U.N.

Nej till hemundervisning

Fred och Irene Örtegren fick avslag på sin ansökan om hemundervisning. Familjen bor i Eskilstuna och menar sig ha haft positiva kontakter med skolmyndigheterna. I sista instansen ville dock skolstyrelsen ha ett ord med i laget och ansökan avslogs.

Man menar att barnen inte får "likvärdig" undervisning med barnen i statens skola.

Fred har i många år arbetat som lärare bl a i högstadiet, och Irene är utbildad förskollärare.

Familjen Örtegren har överklagat beslutet till Kammarrätten.

LYSSNA TILL...

forts fr sid 6

talar till oss — det som då sker är att vi upplivas, att Jesus blir verklig, stor och mäktig. Himlen blir påtaglig och vi upplever en tacksamhet till Jesus för frälsningens gåva och över att han har berett ett hem, en boning, en stad dit vi är på väg.

Det här beskriver själva skillnaden mellan sömn och uppvaknande. Paulus säger i Ef, i appellen där han talar just om vandringen tillsammans med Jesus; han skriver till troende människor som har nåtts av kallelsen och tagit emot Jesus till frälsning och är på väg hem genom en farofylld värld.

Det är så många faror, snaror, utbud och alternativ. Så säger han: *"Vakna upp du som sover..."* Det finns farar att somna in i världen, glad och nöjd med det som finns omkring. Det är som själva himmelen tonar bort, att den inte utövar den här väldiga dragningskraften som den gjorde först. Tacksägelsen till Jesus tonar bort och därför säger han: *"Vakna upp du som sover och stå upp från de döda.."* Det här är en sån utsökt kallelse till troende, att ta emot denna förnyade kallelse. Den leder fram till ett konkret steg att lämna ett sammanhang — de döda. Så kommer själva löftet till dem som nås av väckelsesignalen och tar ett steg i tro säger han: *"Så skall Kristus lysa fram för dig..."*

Jag ser framför mig en troende som lämnar sitt läger och på nytt får syn på den Jesus som frälste honom. Hur Jesus lyser fram för honom och hur han på nytt får en ledstjärna i sitt liv, hemåt mot den himmel som hade tonat bort, men som nu genom väckelsesignalen blivit så närvarande, levande och verklig. Morgonstjärnarn har gått upp och lyser i den dystra vildmarken.

Tänk att få de här eviga tingen levandegjorda för sig och att få tillbaka hågen att följa Jesus, så att han kan lysa fram för oss och vi förnyas i bekännelsen och viljan att följa honom. Jag vill att han skall lysa fram för mig så att jag når hem, att jag inte somnar in i världen, slår mig till ro i tiden och att alla de ting som finns i världen växer upp och förkväver gudslivet, skymmer himmelen, skymmer det han kallat mig till. Därför är det så viktigt att vi samlas så väckelsesignalerna kan nå oss, så vi får tillbaka himmelen och Kristus får tillbaka sin lyskraft. Det är så många andra ting som lyser i världen, det finns så många ljus och så många fyrbåkar som vill leda oss och styra även Guds folk.

När Jesus talar om sin tillkommelse är det framförallt två saker som han betonar och som han gång på gång poängterar; man tycker nästan det blir lite tjatigt — måste du nämna det igen, Jesus? Han säger: *"Vaken fördenskull."* Vaken. Detta upprepar han gång på gång; rakt igenom undervisningen om de yttersta tingen. Vaken säger han och poängterar nödvändigheten av att vara nykter så att man kan bedja och bevara kontakten med himmelen så att den inte tonar bort och man somnar in i världen och därigenom går förlorad. Vaken.

Jag skulle önska att vi allesammans kunde pröva oss inför just det här att vakna upp så att Kristus får lysa fram för oss. Vi borde testa oss själva inför detta och pröva om himmelen är verklig för oss och om den oerhörda glöd som Jesus tände första gången om den finns bevarad.

I Hebr. säger författaren att han velat måla Kristus för dem och riktigt varna för att följa efter alla ljus i tiden och så säger han: *"Kommen ihåg..."* ropar han ut. *"Kommen ihåg den första tiden då när ljuset hade kommit till eder"*. Så beskriver han den kamp han kom in i och den håg som hade gripit dessa vänner vid den uppenbarelsen när ljuset hade kommit till dem och de hade vaknat upp och sett vad världen representerade och vad Kristus representerade.

"Kommen ihåg..." säger han. Kommen ihåg och se till att inte denna första kärlek, glöden och närheten till Jesus att den aldrig går förlorad. Kom ihåg den förgångna tiden då när ljuset hade kommit till eder — vad det ledde till och hur ivrigt ni kämpade för att bevaras nära Kristus och hur stor, levande och mäktig han var inför eder.

Ta emot denna väckelsesignal så att Jesus får lysa fram för oss så att vi kan komma hem, bevaras och inte gå under på tidens hav och följa andra ljus som finns.

Stöd FÄNGELSEMISSIONEN
Skicka en gåva till hjälp för våra fängslade bröder!

Pg 44 10 05-6

Maranatafolkets
BIBELSKOLA
22 okt – 6 nov
på Bällstalund, Stockholm
För information ring 08/733 97 83

LÅT KRISTI ORD...

forts fr sid 21

ska, som inte säger mycket, blir om han får i sig två eller tre flaskor vin. Han blir väldigt pratsam, pratar och skojar. Om du ser honom nästa dag, tror du inte att det är samma människa, han är så tyst och blyg. Vinet släpper hämningarna. Svenska folket är ett blygt folk, men när du kommer ut på semester — du kan åka till turistländerna och se dem, då är de inte blyga och det har med spriten att göra.

Paulus säger: *"Talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan"*. Har man fått Guds Ande i sig är det inte svårt att sjunga, då är det inte svårt att tala i psalmer. Om du blir fylld med den helige Ande blir du den bäste sångare. Du kommer att sjunga. Är du blyg, öppna dig för Anden och du kommer att sjunga — det är en personlig erfarenhet. *"Tacken alltid Gud och Fadern för allt, i vår Herres, Jesu Kristi namn"*. (vers 20) Det är det här Gud vill att vi ska komma in i. Låten Kristi Ord rikligen bo ibland eder och bli uppfylld av den helige Ande. Då skall Jesus bli förhärligad i församlingen.

ENDRÄKTEN...

forts fr sid 28

att majoritetsbesluten ska kunna förändra vår situation, men det är en bluff. Verkligheten är den att våra resurser är bristfälliga och begränsade och ska vi klara av de oerhörda krav som medborgarna lärt sig att ställa, då måste det bli ökade inkomster. Hur får man ökade inkomster? Det får man genom att fortgående fördärva skapelsen och förstöra jorden genom rovdrift och skövling. Vad vi och svenska folket behöver är ett möte med Gud, ett möte som leder till en djupgående samvetsväckelse. Inte till ytliga karismatiska upplevelser, men en samvetsväckelse, där rofferi blir rofferi; egoism blir egoism och materialism blir materialism. Detta får vi inte till stånd genom något majoritetsbeslut, och detta program kommer ingen politiker att anamma eller propagera för.

Det är valår i år och vi har vår själ i vår hand. Ska vi överlämna den åt ideologer, åt en religiös indifferent massa eller ska vi överlämna den åt Gud? Vi vet att tiden egentligen är slut, vi lever på en förlängd nådatid. Skulle Gud ha handlat rättvist och inte nådefullt, skulle vi för länge sedan varit utraderade. Vår vandring är präglad av mängder av försumligheter och det värsta är att vi varit försumliga på de viktigaste punkterna och ägnat oss åt det som är mindre väsentligt, silat myggen och svalt kamelerna. Det som förväntats av oss är att någon ställer sig i gapet till landets försvar. Och *en* man med Gud är i majoritet. Vill vi påverka vår nations framtid gör vi det inte vid valurnorna, vi gör det vid bönealtaret. Det är ingen punktaktion, men en bönetjänst med hög andlig beredskap och där kan vi göra vår stora insats. Gud vill göra något i det här landet, trots att det gått så långt. Men ska det kunna ske är han beroende av dig och mig. Han har inga andra att ta till än sin egen församling, sitt eget folk. Om hans folk sviker kan han inte skicka änglar istället. Men då jag är svag då är jag stark och i Honom förmår jag allt. Det finns ingen gräns på vad Gud kan göra om han lyckas få oss dit där vi kan komma i ett förhållande till honom som handlar om samarbete, att arbeta och verka tillsammans med honom.

"Låten giva eder frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord..." (Ef. 6:17) Det är helt uppenbart att det här inte är frågan om försvarsvapen, utan om attack och angrepp. Gud vill göra oss dugliga att angripa fienden, inte bara att försvara oss mot honom. Han vill inte att vi ska ha ett andligt underläge. Det är frågan om en psykologisk krigföring där satan på alla sätt vill göra oss medvetna om att vi är så små, svaga och obetydliga att vi egentligen inte kan uträtta något. Verkligheten är ju den att vi representerar honom som har all makt i himlen och på jorden och vi är bemyndigade att vara hans sändebud.

Tror du att vi kan påverka vår egen situation genom våra förböner, att vi på ett fundamentalt sätt kan påverka vårt samhälle och vårt land genom intensiva och enträgna böner? Vi gör det inte genom andakter, men därigenom att vi bestormar himmelen, klappar, slår, åkallar och anropar himmelens Gud om nåd och förbarmande. Inte en bön för att få bättre materiell standard, men för att folket ska kunna frälsas. Då säger vi: Herre, "vi välkomnar det du anser måste till." Måste du ta till nöden, rycka undan trygghetsgrundvalarna och ställa människorna inför den verklighet som det här är frågan om... då ber vi som Elia och handlar som han. Genom våra böner är vi redo att leda ett helt folk in i en sådan djup nöd och vånda att man åter börjar fråga efter honom och det blir känt, också hos detta folk, att den Gud som svarar med eld, han är Gud. Vi ber och Gud stänger himlen och vi får själva acceptera torkan och leva under de betingelser som detta medför. Men det stannar inte där. Åter bad Elia, står det och så öppnade sig himlen och det började att regna över torra marker som åter började bära frukt, vete och säd.

Evangelisera med

Midnattsropet

Prenumerera idag!

***Adress:* Midnattsropet, Box 3084, 161 03 BROMMA**

Okunnigheten skördar offer

Det heter om Noas samtid, *de visste av intet*...Vi ser hur okunnigheten också nu skördar sina offer. Vi har drogmissbrukare och alkoholmissbrukare, människor som är besatta av penningspel. Människor som tror att de kan bygga upp välfärden genom att styckmörda fostren i sitt eget moderliv; vi har människor som satsar hela sin kapacitet på att bygga förstörelsevapen som kan säljas i smutsiga affärer till fattiga länder. Så hävdar vi att om vi inte får sälja dessa kanoner och vapen, har vi inte råd att ha vårt försvar. Då är det alltså de fattiga människorna, de som inte har bröd som finansierar vårt försvar genom att köpa våra vapen. Vi har ett förfärligt omoraliskt u-landsstöd, vi ger bort två dollar och genom vår imperialistiska handelspolitik tar vi tillbaka fem dollar, och så kallar vi det u-landsstöd och u-landshjälp. Här är den kristna församlingen med och ställer lojalt upp och räknar med att det ska gå bra, fast vi förberett den katastrof som nu nalkas oss.

Här sitter vi med vårt hemliga vapen, som knappast blivit använt under det senaste årtiondet. Vårt hemliga vapen är inte numerär och massa — vårt hemliga vapen är förbönen. Vi kan förnyas, Guds folk kan helas, församlingen upprättas och vårt land få tillbaka det som har präglat vår historia; fromheten.

Vi vet egentligen inte vad vi ska säga, men Gud vet det. Han har gett oss uppdraget att vara hans språkrör, att tala det han vill ha sagt. Men till vem? *"Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingen..."* Om vi kan höra vad Gorbatjov och Reagan säger, om vi kan höra vad påven säger, är det klart att det ger oss vissa föreställningar om situationen och förhållanden. Kan vi höra våra politiker, präster och predikanter är det naturligtvis av ett visst värde, men det leder inte fram till någonting. *Vi behöver höra vad Anden säger till församlingen!* För att höra vad Anden säger, måste vi få de andliga organen vitaliserade, öronen behandlade av öronläkaren och våra ögon behandlade av ögonläkaren. Vi måste få den här specialistbehandlingen för att kunna höra, se och förstå, döma och bedöma, men framförallt behöver vi det för att bli ett sant språkrör för Gud.

Jag tror att varenda vittne har en längtan att nå ut över gränserna, att bli någonting mera än en agitator, demagog eller folktalare. Vi upplever det som en nödvändighet att nå ut över gränserna. Men hur ska det kunna ske? *"Bedjen ock för mig att min mun må upplåtas och det jag ska tala, må bliva mig givet, så att jag frimodigt kungör evangeli hemlighet..."* Här har du ett böneämne, bed för vittnena!

Det heter om församlingen att när nöden kom över dem, ropade de endräktigt till Gud. Ja, vem skulle de ropa och vädja till, det fanns ingen nationell eller internationell domstol att vädja till, det fanns ingen som skulle ha lyssnat på deras krav om mänskliga rättigheter och personlig frihet. Då ropade de endräktigt till Gud — ett hjärta och en själ.

Ska vi bli böneropare som ropar, inte om välfärd men om att Herren ska räcka ut sin hand, så att vittnena med frimodighet förkunnar hans ord och utför under och tecken. Det var just en sådan andeinspirerad, endräktig bön som intresserade och engagerade himlen och den eviga världen. Platsen där de var församlade skakade, Gud ackompanjerar sitt folks böner på det sätt som är nödvändigt i varje tid. Gud kommer att skaka om både här och där om vi går inför honom och beder sådana böner som är ett rop om Guds rikes framgång!

EN ÄNGEL...

forts fr sid 23

Förmodligen har ni hört om att Gud kan förblinda vakters ögon, men vi upptäckte att han också kan göra öron döva. Jag var nervös, men Herrens ande hjälpte oss. Det var vårt första misstag. Hur som helst skulle man ju leta igenom bagaget.

Får jag gå tillbaka lite. Kvällen innan vi packade väskorna försökte vi gömma biblarna bland kläderna. Plötsligt upptäckte jag att vi hade så mycket att vi inte kunde gömma dem. Om de skulle öppna väskan skulle de upptäcka biblarna. Vi sa till varandra: "Vi kan inte gömma dem, Herrens ande måste gömma dem". Så jag tog dem allesammans ut och gjorde om packningen och jag lade alla biblarna överst i den stora väskan.

Nu stod vi där vid gränsen och det var vår tur att få väskorna genomsökta. Vakten sa: "Ställ upp väskan här på rampen". Det var en kvinnlig vakt och hon tog väskan och ställde den upp och ner. Så sa hon: "Öppna den". Jag gjorde det. Nu var den alltså upp och ner och biblarna låg nederst och det fanns ett tunt lager med kläder över biblarna. Så långt gick det bra. Nu skulle hon leta igenom bagaget och vi bad om Herrens andes närvaro. Allas väskor hade rivits upp och sökts igenom.

Vi bad: "Gud, låt henne inte leta igenom det här bagaget". Hon sträckte ut sin hand mot väskan och rörde kläderna, sen var det som en osynlig hand grep hennes hand. Hennes hand öppnades, hon drog tillbaka den och vinkade oss fram utan att titta på bagaget och utan att överhuvudtaget öppna väskorna vi hade. Vi vandrade iväg och bar väskorna med Guds ord i. Det var svårt att avhålla sig från att ropa: "Pris ske Gud!" Vi måste vänta tills vi kom utanför området. Det var Herrens ande som fick in dessa biblar. Det var inte min intelligens, det hade jag ingen, allt jag gjorde blev fel. Men den helige Ande gjorde det rätt och Herrens underbara

ord kom in.

Vi besökte troende och varenda gång vi överlämnade biblar till troende tog de biblarna och tryckte dem mot sina hjärtan och började gråta och sa: "Tack!" I mitt land, och jag vet att det är likadant i Sverige, har vi många biblar. Vi har så mycket att vi tar det för självklart. I många hem samlar de damm där de ligger, därför att de läses så lite. Men därför att de är så värdefulla i Sovjetunionen behandlas de som de var värda mer än guld, silver eller juveler och vi borde också behandla detta värdefulla Gudsord på samma sätt. Det är bättre än någon rikedom som människor kan ge oss. I Guds ord har vi den sanna skatten.

Herrens närvaro är viktig när vi för in biblar, men Herrens närvaro är också viktig för dem som bor och lever på andra sidan järnridån. Det finns en människa i Sovjetunionen som är en av våra kontaktmän och vi ger denna person biblar som hon i sin tur distribuerar. Förra veckan överlämnade vi biblar till henne, omkring femtio biblar, de finns i Sovjetunionen nu. De fanns inte där för en vecka sedan. Många av de här biblarna är nu på väg till Sibirien därför att det finns nästan inga biblar alls i där.

Förut arbetade vår kontaktman för regeringen. När hon blev kristen, förlorade hon sitt arbete. Det händer alltid. Hon blev verkligen förföljd och ändå började Gud använda henne på ett oerhört sätt när det gällde att distribuera och skicka runt biblar. På grund av detta övervakade och iakttog man henne väldigt noga. Ofta bröt man sig in i hennes lägenhet.

Kristna i Sovjetunionen har väldigt lite de kan göra för att se om någon har varit inne i lägenheten. Ibland lägger de ut ett litet märke för att se om någon varit därinne, eller man lägger saker i lägenheten på ett exakt sätt så man vet om nån har rört det. När man så kommer hem tittar man väldigt noga på de här sakerna för att se om någon varit där, man noterar om tingen har flyttas en liten aning, för då vet man att huset är genomsökt.

Vi har talat med den ena kristne efter den andre som har berättat för oss att man åter och åter går in i deras hus. Skulle du vilja leva på det sättet? Det här är en av anledningarna att jag vill att du ska bedja för våra bröder och systrar där.

Förgiftad mat

Genom att den här kvinnan distribuerade biblar hade hon det privilegiet att hon hade en egen bibel. Hon vaknade tidigt en morgon för att läsa sin bibel. Medan hon läste kom Herrens ande och talade till henne. Några av orden hon läste liksom hoppade ut ur sidorna... Gud talar till oss genom sitt ord. Den här morgonen läste hon 2 Kon. 4 där det står talat om hur profeten Elisa äter tillsammans med profetens söner och det fanns gift i maten. En av profetens söner kom till Elisa och sa: "Det är döden i grytan". Det var de ord som stod fram för vår syster. Det är död i grytan...

Om Gud talar till oss vill vi att det ska vara något som styrker och uppmuntrar oss. T ex "Om Gud är för oss, vem kan vara emot oss", eller "Jag kan göra allt genom Kristus". Det är sådant som styrker mig. Men om han säger: "Det är döden i grytan", då blir jag orolig.

Hon försökte läsa och tyckte inte att hon fann någon mening i det här. Men Gud förde henne tillbaka till bibelordet — åter och åter talade Gud: "Det är död i grytan". Hon började bedja och sökte Herrens närvaro för att han skulle leda henne. Gud talade till henne och visade henne meningen med detta. Hon reste sig från stolen och gick in i sitt lilla kök och öppnade skåpdörrarna och kontrollerade sak efter sak i sitt matförråd.

Hon upptäckte att varje

bit av maten som fanns där var förgiftad. Guds helige Ande hade uppenbarat det för henne. Det är varför Herrens ande är nödvändig bakom järnridån. Det kan vara din bön som orsakar att den helige Ande räddar livet på någon troende som är i fara där. Jag tyckte det var ett mirakel att Gud talade till henne och sa att det var gift i maten... Vi har en miraklernas Gud och hans närvaro bevarar liv!

I mitt land har vi en idé att alla troende bakom järnridån är oerhörda trosklippor och att de är så oerhörda kristna att de tycker att det är något underbart med förföljelse. Men vet du vad jag har upptäckt? Att de är människor precis som du och jag. Om kommunisterna skulle ta över mitt land eller ert land, om vår frihet försvann skulle vi vara som de, människor med mänskliga behov och i stort behov av Herrens närvaro. Vi har upptäckt att många av dessa troende lever i fruktan och rädsla och de är i desperat behov av Herrens närvaro och att Gud ska röra och gripa in i deras liv.

Överallt där vi varit och arbetat bland dessa troende har vi hittat en öppen dörr för budskapet om Andens fullhet. Vill du bedja att Gud ska fylla troende på andra sidan järnridån med sin underbara helige Ande?

Alldeles nyss träffade vi en liten grupp troende i Sovjetunionen. Vi träffades i ett hem, där man misstänkte fanns avlyssningsapparat och bönemötet vi hade var mycket tyst. Vi viskade fram våra böner och hoppades att ingen skulle höra. Vi höll varandras händer och böjde våra huvuden och våra hjärtan och bad nästan helt ljudlöst. Ibland ska vi bedja tyst. Det fanns platser där vi inte vågade säga ett enda ord. Men i det här mötet när vi bad genom att viska började den helige Ande göra något och vi hörde en röst som talade i gruppen och började prisa Gud högljutt på ett sätt som vi aldrig hört förut. Utan fruktan. När den helige Ande är närvarande finns det ingen fruktan. När vi uppmuntrar andra troende är en viktig del av budskapet det här: "Var inte rädd, Gud ska bevara er". När vi har uppmuntrat dessa troende gjorde Gud underbara saker, vi kände den helige Andes närvaro, att Gud var där.

Jag kommer ihåg när vi åkte, att någon vände sig till mig och sa dessa ord som jag skrev ner och som jag aldrig kommer att glömma. Det var en människa som hade sökt att få utresetillstånd från Sovjetunionen, men Gud hade kallat denna människa, kanske att tjäna honom i Sibirien. Denna person brottades med att ta den lätta vägen eller den svåra vägen. Vi uppmuntrade syskonen och bad tillsammans och i slutet av mötet sa denna person så här: "Herrens närvaro besvarar alla frågor." Det är sant. Den besvarar frågor på andra sidan järnridån och besvarar frågor i USA och också här i Sverige. Om du brottas med frågor, problem eller prövningar, det enda som kommer att ge svar på allt detta är Herrens närvaro.

Ibland springer vi före Gud och det går snett. Herren säger till oss att vänta på honom, då skall vi uppleva kraft. Jag skulle vilja dela med er några få saker och berätta för er hur livet är bakom järnridån. För två år sedan fick vi privilegiet att föra in en bok av Wachman Nee till en sovjetisk troende som talade engelska och som översatte denna bok. Arbetet tog lång tid och när vi kom tillbaka i år var översättningen av boken färdig. Vi är välsignade med många kristna böcker, men på andra sidan järnridån är det inte så. Det är orsaken till att vi vill föra in så många kristna böcker vi kan och vi vill hjälpa till att få så många böcker som möjligt översatta till ryska.

Maskinskrivna böcker

Den här boken har blivit översatt och sammanfogad till en bok, men på ett helt annat sätt än vi gör böcker här. Översättningsarbetet görs vanligen sent på kvällarna när arbetsdagen är slut. Ibland arbetar troende hela nätterna för att översät-

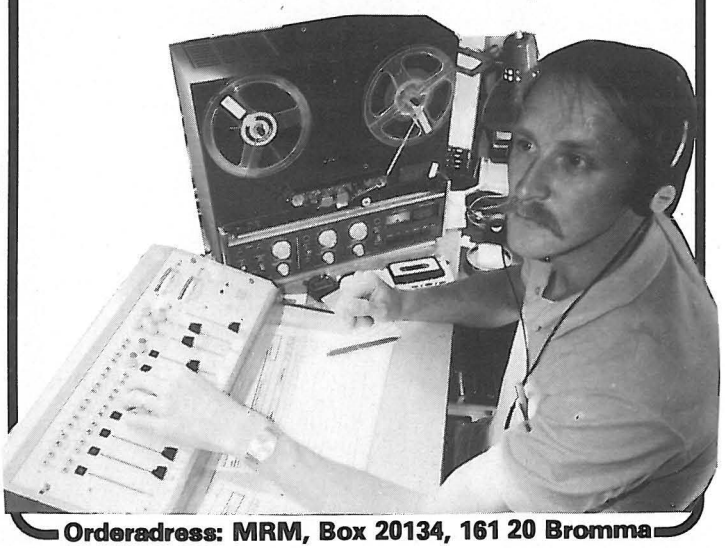
forts sid 34

Beställ sommarkonferensen på kassett!

30:—/st

ENDRÄKTIG omsorg om varandra
LATORP '88

Sönd 17/7	☐	**11.00**	Endräktig omsorg om varandra **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Välfärd blir ofärd **Arne Imsen**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte bl a **Moussa o Noomi Abna Aissa**
Månd 18/7	☐	**11.00**	Omvändelse **Gunno Andersson**
	☐	**15.00**	Apeller av missionsarbetarna från Dom. Rep.
	☐	**19.00**	Väckelsemöte **Arne Imsen** leder
Tisd 19/7	☐	**11.00**	Endräktig omsorg om varandra **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Missionsmöte med **Broder Emanuel o Syster Sonja**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Jan Egil Hafsahl**
Onsd 20/7	☐	**11.00**	Endräktig omsorg om varandra **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Missionsmöte, missionen i Tunisien i fokus
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Svein Nymo**
Torsd 21/7	☐	**11.00**	Tempelbygget i Nehemja bok **Jan Egil Hafsahl**
	☐	**15.00**	Endräktig omsorg om varandra **Arne Imsen**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Erland Strömqvist**
Fred 22/7	☐	**11.00**	Endräktig omsorg om varandra **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Missionsmöte **Arne Imsen**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte bl a **Kenneth o Peggy Horn**
Lörd 23/7	☐	**11.00**	Tempelbygget (forts) **Jan Egil Hafsahl**
	☐	**15.00**	Missionsmöte **Kenneth Horn** informerar om mission bakom järnridån
	☐	**19.00**	Väckelsemöte, flera vittnesbörd och dop
Sönd 24/7	☐	**11.00**	Bönens makt **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Missionsmöte **Broder Emanuel o Syster Sonja**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Svein Nymo**

Orderadress: MRM, Box 20134, 161 20 Bromma

EN ÄNGEL...

forts fr sid 33

ta dessa böcker och sen måste boken sättas. De har inga kopieringsmaskiner och sådant som vi har. De använder en gammal uttjänt skrivmaskin och så gör de fyra eller fem kopior och skriver ner boken bokstav för bokstav. När skrivmaskinsarbetet är klart tar man kopiorna och binder dem tillsammans. Säkerligen vet ni att när man använder karbonpapper så blir varje blad suddigare och suddigare. Vi såg böcker som var så suddiga att det nästan var omöjligt att läsa dem. Men människorna var enormt glada för att ha de här böckerna, som var en skatt för dem. Vi har träffat troende som har arbetat i dagar för att sätta ihop böcker bara för att sedan se KGB, ryska underrättelsetjänsten, bryta sig in i deras hem och ta allt de har som har något med kristendom att göra.

Vi tog också med oss kristna kassetter in i Sovjetunionen och vi kan bara ta med ett fåtal; tar vi med för många blir de upptäckta. För två år sedan tog vi med kassetter och under förra veckan när vi var där fick vi se vad som hade hänt med dessa kristna kassetter. De tar en kristen kassett och så skickar man den vidare och så kopieras den från den ena bandspelaren till den andra. De har inte den tekniska ljudutrustningen som vi har och ibland hålls deras små kassettbandspelare ihop med gummisnoddar eller snören. Kvaliteten blir inte så hög, men människorna är väldigt glada för att ha den här musiken. Kristna berättade för oss hur det styrkte dem och hur det lyfte dem upp. Det är därför de behöver Guds närvaro för att förblinda myndigheternas ögon, så att de här kristna kassetterna, böckerna och biblarna inte blir upptäckta.

Jag vill berätta en sak till om Sovjetunionen. Idag talar vi om glasnost och man säger att allting är mycket friare. Den här resan beslutade vi oss för att testa den här nya öppenheten. Istället för att gömma materialet vi skulle ha med oss, beslöt vi oss för att ta med mer än någonsin och packade väskorna med så mycket material som överhuvudtaget fick plats och vår avsikt var att visa det öppet när vi reste in i landet. Vi bad om Guds närvaro och samlade ihop olika slags biblar, sångböcker, böcker och traktater. Vi hade så mycket att vi hade svårt att lyfta väskorna. Vi bad: "Gud låt oss få med det här in." Vi kom till gränsen och såg effekterna av glasnost. På samma sätt som tidigare sökte man igenom alla väskorna och så var det vår tur. Jag sa ingenting om kameran den här gången. Vi ställde upp våra väskor för att de skulle söka igenom dem. Vi var redo att försvara oss och vi skulle handla på ett annat sätt den här gången. Vi tänkte säga: "Men Gorbatjov säger att vi nu kan ta in den här typen av material. Man bad oss öppna väskorna och man hittade såklart biblarna och vi upptäckte snart att den officiella linjen av frihet inte existerade vid gränsen. De började plocka bort biblarna en efter en och travade dem vid sidan där. De frågade hela tiden: "Har ni något mer?" Vi svarade: "Ja, vi har mera". Vi visade dem var de fanns och traven med biblar blev högre och högre så att vi till slut knappt kunde se vakterna på andra sidan traven.

De tillkallade en speciell officer för att ta hand om vårt fall. Han sa: "Nej, ni kan inte ta in de här biblarna. Det har alltid varit legalt att ta med var sin bibel på ert eget språk..." Till slut sa de: "Ni får ta in två biblar". Vi visste att detta inte kunde vara Herrens vilja. Gud hade lett oss genom halva världen för att ta med dessa biblar och nu sa man till oss att alla utom två skulle bli konfiskerade. Vi bad om Guds närvaro medan biblarna låg där så att alla kunde se dem. Vi hade lagt våra händer på dem och bett till Gud att vi skulle få igenom dem alla. Vi hade inte bett om två, inte om fem eller tio, vi hade bett till Gud att få ta in mer än fyra dussin. Nu bad vi tyst om Guds närvaro för att köra över dessa myndigheter. Och då hände något. En ännu högre ämbetsman kom och så talade han med den första som sa att vi inte kunde få in biblarna. Nu sa officeren: "Bry er inte om det här. Låt dem gå och ta med sig biblarna".

Vi packade väldigt snabbt ner dem i väskorna igen och tackade Gud för vad han hade gjort. Det är första gången en ängel har kommit förklädd till en kommunisttjänsteman. Vi tror att det var Herrens närvaro som kom och sa till denna myndighetsperson: "Ni kan inte hålla dessa biblar utanför landet, de kommer in".

Helt mirakulöst upptäckte vi att överallt dit vi kom fann vi de rätta människorna som vi kunde överlämna biblarna till. De ryska biblarna är på väg till Sibirien, barnens bibel är i händerna på dem som verkligen längtat efter barnbiblar. Vi var inte ens inne i den sovjetiska republiken Georgia, men redan dagen efter vi hade anlänt kom en man dit från Georgia och bad om en bibel och vi kunde ge honom eftersom vi hade en med oss. Åter och åter händer detta. Herrens närvaro har hjälpt oss. Jag skulle vilja att ni ber om två saker, Herrens närvaro för Peggy och mig så att vi kan fortsätta att gå till många andra länder, bed att Gud ska vara med oss. För det andra: Bed för våra bröder och systrar i Kristus att de ska få uppleva Guds närvaro på andra sidan järnridån därför att de behöver på ett särskilt sätt erfara Guds närvaro och hjälp.

Inför skolstarten i Santo Domingo, Västindien. Var med och stöd arbetet i Comunidad Maranata!

Skicka din gåva till MISSIONEN

Pg 44 10 05-6

I Jesu hand

Gertrud Karlsson

"Såsom leret är i krukmakarens hand, så ären ock I i min hand." (Jer. 18:6)

Om vi överlämnar oss i Jesu händer, så kan Han arbeta med oss. Och ibland tycker vi oss misslyckade i Hans hand. Men så upplever vi att Han gör något nytt — om igen.

Herre, låt ingenting
binda de vingar
Vilka du en gång har
givit åt mig.
Giv att jag fri över
jorden mig svingar
Lever och sjunger
allenast för dig.
O, så håll vingarna
fria, jag beder
Stärk dem till flykt.

ENDRÄKTEN...

forts fr sid 7

mamma och sina småbröder, att de inte förstod honom. Men han menade att han hade mer släktskap med de som lyssnade på Guds Ord. Och han visste också att Maria — precis som vi nu — behövde gå den smärtsamma vägen till Golgata. Och där, vid Golgata, får hon av Jesus höra: "Moder, se din son. Johannes, se din moder." Där fick hon — precis som vi — komma in i en ny gemenskap.

Så när vi har det svårt för Jesu skull, då skall vi komma ihåg att han var fullkomligt ensam. Vi har syskon så vi är många tillsammans, men han var ensam i sin kamp, i sitt liv för oss.

FLYKTING I SITT...

forts fr sid 15

snart kan komma hem igen och få vara tillsammans med sin familj.

Det anses att föräldrarnas "extrema religiositet" är ett hot för flickan. Och man talar öppet om ett fosterhem för henne när "vården" genomförts.

Liselott har själv beslutat att avsäga sig behandlingen. Gång på gång har hon genom sitt handlande markerat att sjukhuset misslyckats att hjälpa henne.

Kan hon nu inte få den lugn och ro man talar om som är så viktig och kan hon inte lämnas i fred för prestigeladdade myndigheters manipulerande?

Maktfullkomlighet och prestige är inga bra egenskaper eller utgångsläge för att samarbeta, stödja eller hjälpa människor.

TVÅ FRONTER

forts fr sid 10

anoarbeten därnere. Kommuniteten har god kontakt med chefen för musikhögskolan och vi har gjort ett introduktionsarbete som de var väldigt nöjda med. Det öppnar ju dörrarna för vidare arbete som kan bli en ekonomisk bas där. Gud leder den som vill tjäna honom så att vi träffar de rätta personerna.

— Sen är det ju enormt att de nyfrälsta bröderna kan få chans till arbete genom den här pianoverkstaden. De som haft det svårt kan genom kommuniteten komma in i detta arbete och få hjälp både till arbete och utbildning.

KOMMUNITETEN...

forts fr sid 11

— Det är roligt att komma hem igen, men hjärtat är kvar därnere. Man tänker på syskonen där och det är en källa både till glädje, men också en börda. Det rår man inte över, utan det är något som den helige Ande har utfört.

— Syskonen där följer ju arbetet här och informerar sig ständigt om vad som händer. T ex när det var rättegång mot Arne Imsen bildade vi bönekedja och bad en timme var hela dygnet. När vi sedan fick höra att Arne blivit frikänd blev första reaktionen: *Tänk att Gud svarade på bön!*

ÄNNU EN GÅNG

forts fr sid 6

hjälp och ännu en gång utvalde han dem och det gör han med oss. Ännu en gång kommer han och möter oss. Det är så underbart att vi ännu en gång får möta Gud — det kan vi göra varje dag.

HÅLL UT I...

forts fr sid 10

vilja. Vi behöver en tro som är verksam i kärlek. Vi kan inte se oss omkring utan ha blicken framåt och på Jesus.

Ibland tycker man att det händer så lite och så hör man rapporterna från Dominikanska Republiken där det verkar hända så mycket. Men det handlar ju inte om de resultat vi kan se för våra mänskliga ögon. Det handlar om vad *Gud* gör och det kanske vi inte ser här och nu. Men en dag när vi kommer hem ska vi se och förstå tillfullo. Och det är farligt att jämföra sig med varandra — det viktiga är att vi håller ut och gör vad Gud vill.

— Så får vi vittna för en och en.

Jag tänker på vad en så'n sak kan betyda som dessa polisförhör som man nu kallat till "stup i kvarten". Där har Moussa fått vittna. Poliserna frågade t ex hur han gör när han ber. Moussa tog då en av biblarna som hade beslagtagits, slog upp och läste bönen "Fader vår" som Jesus lärt oss. Där fick han sitta på polisstationen och läsa bibeln för dem och så småningom kanske det går in att det inte är något konstigt att vara kristen.

Man sammanknippar ju arab med muslim och har svårt att tänka sig att en arab kan vara kristen. Men genom de här ständiga konfrontationerna och tillfällena att visa på vad bibeln säger kanske man börjar förstå vad det handlar om. Man behöver t ex inte alls ha kyrka eller krucifix, man kan tro utan dessa ting och samlas utan alla de här tingen som man oftast förknippar med kristendom.

— Håll ut i bön för oss och syskonen därnere. Ringakta inte bönetjänsten, utan håll ut i ståndaktighet och en dag ska vi få se vad Gud gjorde!

IVRIG...

forts fr sid 3

dömd till undergång, det kan vi läsa om i bibeln, vi ser hur det går i uppfyllelse det som är förutsagt där. De år som vi har kvar, några år eller mer, den framtiden ser jag på ett sätt mörk. Mörk i förhållande till världen, men samtidigt är framtiden ljus när jag tänker på att Gud är med och att han hjälper oss.

STRÖMMAR AV LEVANDE VATTEN!

Text: SOLVEIG HELMNER

"På den sista dagen i högtiden, som ock var den förnämsta, stod Jesus där och ropade och sade: Om någon törstar, så komme han till mig och dricke." Joh. 7:37

På den sista dagen... Vilket märkligt tillfälle att börja ropa på! Efter flera dagars intensivt högtidsfirande fanns det väl ingen som orkade lyssna till, vad Han kunde ha att säga. Nu var väl Jesus ändå för sent ute.

Om någon törstar... Vilken fråga att komma med nu! Nu var väl alla behov mättade, all andlig törst stillad, efter alla dessa dagar, fyllda av gudstjänstfirande, offer och böner. Nu skulle väl människorna återvända, var och en till sig, uppfyllda och tillgodosedda.

— Men Jesus känner människan bäst. Han känner henne mycket bättre än vad hon själv gör.

Han vet att det finns ett djup inom henne, som ropar, förgäves nedtystat av högtidens larm och brus. Det ropet kan endast Han besvara.

Han vet att det finns en törst, i varje människas innersta, som bränner trots alla försök att släcka den. Den törsten kan endast Han släcka.

Han vet att när människan prövat alla frälsningsvägar — när hon genom offer, ceremonier, böner, vackra ritualer och former sökt fylla sitt sinne, står hon där lika ensam kvar.

Ensam, med sin skuld inför Gud lika ouppklarad, och med sina oroliga frågor lika obesvarade.

Han vet att när det yttre larmet tonat ner, när rösterna omkring henne tystnat, finner hon sig själv lika naken och tom, som hon kom till helgedomen. Han vet att när alla fraser och ord är förbrukade, alla egna resurser uttömda, när alla tappra försök att uppnå befrielse misslyckats — då är Hans tid.

Då kan Han tala till henne som ingen annan kan tala. Då kan Hans ord nå innanför det yttre pansaret av attityder — och äntligen träffa hennes hjärta. Då finns Han där — beredd att ta itu med människans verkliga livsbehov. Redo att lyfta bördor av skuld, fördömelse, hopplöshet och nöd från hennes betungade axlar. Redo att rena, förlåta och hela hennes sargade inre. Då finns Han där — Mästaren, med sin frid, läkedom, upprättelse och tröst. Det är bara Han som har Livets oförfalskade vatten att bjuda på!

Det som bjudits alla andra dagar under högtiden har varit så uppblandat med människomeningar — krav, stadgar och bud, så litet av Guds uppenbarelse — så mycket av människans eget verk. Det har väl för stunden kunnat mätta själens behov av stämning, men inte förmått stilla Andens gudslängtan.

Det har mest varit skuggbilder, symboler och surrogat som bjudits ut — fastän Ljuset, Sanningen och Verkligheten själv vandrat där mitt ibland dem. Men nu ropar Han med kärlekens röst: Om någon ännu, trots alla utbud, törstar — så komme han till mig och dricke! Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram.

Jesus, Guds son, kallar fortfarande i kärlek på Dig. Han bjuder dig att komma till sig. Lyssna till Honom — Han är fortfarande den ende som kan frälsa.

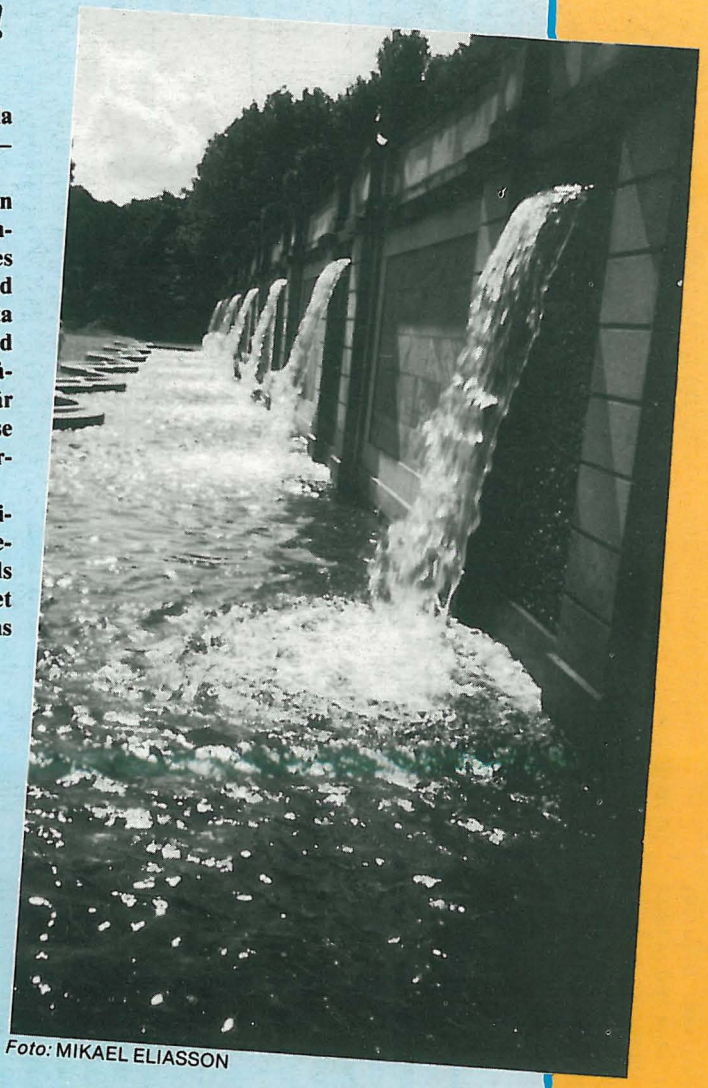

Foto: MIKAEL ELIASSON